

Οι Δύο Ελλάδες - 1990

Βιβλιοκρισία δημοσιευμένη στα ελληνικά στο Journal of Oriental and African Studies (JOAS, Athens, 2, p. 231 - 250) το 1990; περιληπτικές περιγραφές σε αγγλικά, ρωσικά και τουρκικά παρατίθενται αρχικά.

A tale of two Greeces in 1990

In this lengthy book review, I denounce the anti-Turkish racism and the chauvinist hysteria of an Istanbulite pseudo-Christian named Symeon Soltarides, who wrote a worthless book titled 'Turkish Education Manuals - Ideological Directions and Political Orientations' (published in Gümülcine, Western Thrace, in 1986). Written for the needs of the notorious Greek Secret Services (KYP or EYP), Soltarides' trash would be a solid proof of Neo-Nazi paranoia in a normal country, and as such it would cost life imprisonment for inciting racial hatred. But in the 21st c. crypto-Nazi Greece, the idiotic and bigoted Soltarides made a shameless career, ceaselessly promoting anti-Turkish hatred and pseudo-Greek supremacism. It is noteworthy that today's fake Greeks are totally unrelated to the so-called 'Ancient Greeks', who - in turn- are a Western European forgery and distortion of the Ancient Balkan History.

It is quite interesting that pseudo-Christian Orthodox bogus-patriarch Bartholomeos firmly supports the trashy KYP operative Soltarides whose intentions are to destroy Turkey by implementing in the 21st c. the obsolete Treaty of Sevres. It is to be noted that for the majority of the true Christian Orthodox populations, the fake patriarch Bartholomeos is also known as the 'Satanic Antipope Francis' Filipina' because he has shamefully accepted the evil globalist agenda of the Jesuit gangsters, who control the worldwide Center of Pedophilia, which is also called 'Vatican'.

Soltarides' madness is shared indeed by a sizeable part of Greece's population; and another part, equally sizeable, fully rejects it. My book review revealed exactly this reality. Published in the Journal of Oriental and African Studies in 1990 (JOAS, Athens, 2, p. 231 - 250), my article still highlights today the fact that it is high time for the Greek Left and the Turkish Kemalist parties to strike an alliance in order to eliminate the uneducated, heinous and barbaric elements of both countries, namely the pathetic and idiotic Turkish Islamists and the paranoid and racist Greek chauvinists.

Сказка о двух Грециях в 1990 году

В этом длинном обзоре книги я осуждаю антитурецкий расизм и шовинистическую истерию стамбульского псевдохристианина по имени Симеон Солтаридес, написавшего бесполезную книгу под названием «Турецкие учебные пособия – идеологические направления и политические ориентации» (опубликовано в Гюмюрджине, Западная Фракия, 1986 г.). Написанный для нужд пресловутых греческих секретных служб (КΥΡ или ΕΥΡ), мусор Солтаридеса стал бы веским доказательством неонацистской паранойи в нормальной стране, и поэтому за разжигание расовой ненависти ему грозило бы пожизненное заключение. Но в криптонацистской Греции 21 века идиотский и фанатичный Солтаридес сделал бесстыдную карьеру, неустанно пропагандируя антитурецкую ненависть и псевдогреческое превосходство. Примечательно, что сегодняшние фальшивые греки совершенно не связаны с так называемыми «древними греками», которые, в свою очередь, представляют собой западноевропейскую подделку и искажение древней балканской истории.

Весьма интересно, что псевдохристианский православный фиктивный патриарх Варфоломей твердо поддерживает дрянного оперативника секретных служб Солтаридеса, намерения которого состоят в том, чтобы уничтожить Турцию, осуществив в 21 в. устаревший Севрский договор. Следует отметить, что для большинства истинно христианского православного населения фальшивый патриарх Варфоломей также известен как «филиппинка домработница сатанинского антипапы Франциска», потому что он позорно принял злую глобалистскую программу гангстеров-иезуитов, которые контролируют Всемирный центр педофилии, который также называют «Ватиканом».

Безумие Солтаридеса действительно разделяет значительная часть населения Греции; а другая часть, столь же значительная, полностью отвергает его. Моя книжная рецензия показала именно эту реальность. В моей статье, опубликованной в «Журнале восточных и африканских исследований» в 1990 году (JOAS, Афины, 2, р. 231 – 250), до сих пор подчеркивается тот факт, что давно пора греческим левым и турецким кемалистским партиям заключить союз, чтобы уничтожить необразованные, гнусные и варварские элементы обеих партий. стран, а именно жалких и идиотских турецких исламистов и параноидальных и расистских греческих шовинистов.

1990'da iki Yunanistan'ın hikayesi

Bu uzun kitap incelemesinde, Symeon Soltarides'in Türk karşıtı ırkçılığını ve şovenist histerisini kınıyorum. Bu iğrenç kişi, İstanbullu bir sözde Hristiyan

Ortodoks'tur. 'Türk Eğitim El Kitapları - İdeolojik Yönelimler ve Siyasal Yönelimler' adlı değersiz bir kitap yazdı. Kitap 1986 yılında Batı Trakya Gümölcine'de basılmıştır. Kötü şöhretli Yunan Gizli Servislerinin (KYP veya EYP) ihtiyaçları için yazılan Soltarides'in çöplüğü, normal bir ülkede Neo-Nazi paranoyasının sağlam bir kanıtı olacaktır. Ve bu nedenle, ırksal nefreti kıskırtmak ömür boyu hapse mal olacak. Ancak 21. yüzyılın kript-Nazi Yunanistan'ında, budala ve bağınaz Soltarides, utanmaz bir kariyer yaptı ve durmadan Türk karşıtı nefreti ve sözde Yunan üstünlüğünü teşvik etti. Bugünün sahte Yunanlılarının sözde 'Antik Yunanlılar' ile tamamen ilgisiz olması dikkat çekicidir. Ve 'Antik Yunanlılar' -sırayla- Batı Avrupa'nın bir sahtekarlığı ve Eski Balkan Tarihinin çarpıtılmasıdır.

Sözde Hıristiyan Ortodoks sahte patrik Bartholomeos'un değersiz KYP ajanı Soltarides'i sıkıca desteklemesi oldukça ilginç. Ve o kişinin asıl amacı, 21. yüzyılda eskimiş Sevr Antlaşması'nı uygulayarak Türkiye'yi yok etmektir. Gerçek Hıristiyan Ortodoks nüfusun çoğunluğu için, sahte patrik Bartholomeos'un aynı zamanda 'Şeytani Antipope Francis'in Filipinli kölesi' olarak da bilindiğine dikkat edilmelidir. Bunun nedeni Bartholomeos'un Cizvit gangsterlerin şeytani küreselci gündemini kabul etmesidir. Cizvitler dünya çapındaki Pedofili Merkezini kontrol ediyor; 'Vatikan' diyorlar.

Soltarides'in çılgınlığı gerçekten de Yunanistan nüfusunun önemli bir bölümü tarafından paylaşılıyor; ve eşit büyüklükteki başka bir parça onu tamamen reddeder. Kitap incelemem tam olarak bu gerçeği ortaya çıkardı. 1990'da Journal of Oriental and African Studies'de yayınlanan makalem (JOAS, Atina, 2, p. 231 - 250), bugün hala Yunan Solu ile Türk Kemalist partilerinin ittifak kurma zamanının geldiğinin altını çiziyor. Birlikte savaşmalı ve her iki ülkenin eğitimsiz, iğrenç ve barbar unsurlarını ortadan kaldırmalıdır; Birlikte savaşmalı ve her iki ülkenin eğitimsiz, iğrenç ve barbar unsurlarını ortadan kaldırmalıdır; bu unsurlar şunlardır: acınası ve aptal Türk İslamcılar ve paranoyak ve ırkçı Yunan şovenistleri.

JOURNAL
OF
ORIENTAL AND AFRICAN
STUDIES

VOLUME 2 (1990)

Offprint

COSMAS MEGALOMMATIS
ΟΙ ΔΥΟ ΕΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ 1990

ATHENS - GREECE

independent
ies, especially
the world are

e.

ian or Greek. A
d on a separate

h), and his/her

n non-european
ed name of the
sh.

the JOAS. The
an studies. -The
The edition of
manuscripts for

ΟΙ ΔΥΟ ΕΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ 1990

ΣΥΜ. ΣΟΛΤΑΡΙΔΗ: *Τουρκικά σχολικά βιβλία, Ίδεολογικές κατευθύνσεις και πολιτικός προσανατολισμός*, Μελέτη - Έρευνα. Προλογεί ο Νεοκλής Σαρρής, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας», Κομοτηνή, 1986, 110 σελ.

Είναι σαφές ότι το πρόβλημα των ελληνοτουρκικών σχέσεων είναι περίπλοκο. Στο πολιτικό του επίπεδο το πρόβλημα επανέρχεται συνεχώς στην δημοσιότητα κατόπιν της μίας ή της άλλης αφορμής. Όμως το πρόβλημα υπάρχει σίγουρα σε πολλά άλλα επίπεδα, τα οποία είναι ένιστε καθοριστικά. Έχει γίνει αντιληπτό ότι μία κυριαρχική συνισταμένη του όλου προβλήματος είναι «ή εικόνα της μίας χώρας στα μάτια του λαού της άλλης». Πρόσφατα έχει έντονα σημειωθεί ότι τελικά ούτε ο ένας λαός γνωρίζει τον άλλο και τα προβλήματά του ικανοποιητικά, ούτε —πολύ περισσότερο— αντιλαμβάνεται πώς «περνάει» ή εικόνα του στα μάτια του άλλου. Υπάρχει λοιπόν μία άγνοια, ή οποία αποβαίνει αρνητικό στοιχείο στην κρίση και στην λήψη αποφάσεων!

Σε πρώτο επίπεδο υπάρχει στην Ελλάδα μία εμφανής έλλειψη των αντίστοιχων πανεπιστημιακών και επιστημονικών δομών, ή οποία φαίνεται ακόμη πιο κραυγαλέα, έπειδή συμβαίνει στην Ελλάδα και όχι σε μία έν προκειμένη αδιάφορη χώρα, π.χ. την Πορτογαλία. Έρευνητικοί και διδακτικοί τομείς για την ιστορία των Σελτζούκων και των Όθωμανών, τις διάφορες ιδεολογίες της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής Τουρκίας, τους θεσμούς και την εξέλιξή τους, τα ίδια τα τουρκικά ως γλώσσα και φιλολογία, την ιστορία της σελτζουκικής και της όθωμανικής τέχνης απουσιάζουν ή εύρίσκονται σε έντελως έμβρυακή κατάσταση στην Ελλάδα, χωρίς ώστόσο να υπάρχει το αντίστοιχο στην Τουρκία. Η τουρκολογία είναι ή εξαιρετικά νεόκοπη ή ιδιαίτατα ύποπτη² στην Ελλάδα δυστυχώς ακόμη και το 1990...

1. Το βιβλίο του τέως πρέσβυ Βύρωνα θεοδωρόπουλου «Οι Τούρκοι κι εμείς» (έκδ. ΦΥΤΡΑΚΗΣ Ο ΤΥΠΟΣ Α.Ε.), Αθήνα, 1988, δέν βοήθησε προς την κατεύθυνση αυτή, τόσο λόγω των προκαταλήψεων και της αρνητικής ως προς την κατανόηση νοοτροπίας άλλων λαών παιδείας του συγγραφέα του βιβλίου, όσο και λόγω της κάκιστα επιλεγμένης βιβλιογραφίας του, ή οποία περιλαμβάνει μία συλλογή άνεργμάτων έργων, όπως του Θ. Βερέμη (Έλληνοτουρκικές Σχέσεις), ή του δάσκαλου τουρκικής γλώσσας στην Πάντειο Ν. Σαρρή (Η Άλλη Πλευρά) και των δημοσιεύσεων του Έλληνικού Ίδρύματος Άμυντικής και Έξωτερικής Πολιτικής και του Ίδρύματος Μεσογειακών Μελετών, ένώ άνάιτια και έσφαλμένα χαρακτηρίζει ως «ιδιότυπη» την σκοπιά, από την οποία ο Δ. Κιτσίκης, κορυφαίος παγκοσμίως τουρκολόγος, εξετάζει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και ή οποία δέν είναι παρά το άποσιωπημένο στην Ελλάδα έντεχνα και ύστερόβουλα άντικειμενικό ιστορικό πρίσμα.

2. Αυτό συμβαίνει έπειδή πολιτικοί επιστήμονες, χωρίς την έλάχιστη γνώση, φοίτηση και τεκμη-

Αυτή ή έλλειψη προχωρεί στην Έλλάδα και στο επίπεδο τής μέσης εκπαίδευσης, τó όποιο παίζει τόν καθοριστικό ρόλο —όχι στην παρουσίαση τών σωστών Ιστορικών εκτιμήσεων και στην διάδοση τών διαφόρων δυνατοτήτων επίλυσης ένός χρονίου προβλήματος, πράγμα τó όποιο είναι αποκλειστική ύπόθεση τής επιστημονικής έρευνας, αλλά —στην διαμόρφωση τών πολιτών τής χώρας και τών στοιχειωδών γνώσεών τους. Έδώ τά άποτελέσματα είναι οίκτρα. Έλλείπει κάθε κλάδου άνατολιστικών σπουδών, ó μέσος Έλληνας άγνοεί τήν καθοριστική επίδραση, τήν όποία έχει άσκήσει ó κόσμος τής Μέσης Ανατολής πάνω στην μακράϊωνη ιστορία του³, και συνεπώς σημαντικές πτυχές τού ίδιου τού πολιτισμικού έαυτού του. Συνέπεια αύτης τής κατάστασης είναι τόσον ή έλλειψη παρουσίαση τής νεώτερης μεσανατολικής Ιστορίας όσον και ή μεγέθυνση τών έπιτευγμάτων τών Αρχαίων Έλλήνων.

Στήν περίπτωση τής Έλλάδας γενικώτερα προβλήματα εκπαίδευσης κάνουν αισθητή τήν παρουσία τους στόν τόμέα αυτόν, άκριβώς επειδή ó ίδιος ó τομέας αυτός έφάπτεται «έθνικών» θεμάτων! Ηδη τó 1990 σέ μιá θεωρητικά άνήκουσα στην ένοποιούμενη Εύρώπη Έλλάδα παραμένει άλυτο τó πρόβλημα τού χωρισμού τής Εκκλησίας από τó κράτος και τής άπαλλαγής τής μέσης εκπαίδευσης από τó θλιβερό, μεσαιωνικό πρίσμα, μέσα από τó όποιο δίνεται. Σήμερα, άν και τόσοι χρόνοι παρήλθον, είμαστε άκόμη άνίκανοι νά σταθούμε με άυτοκριτική σέ καθοριστικά σημεία τής Ιστορίας μας: κέρδισε ή έχασε ó έλληνισμός από τήν σύζευξη του με τόν χριστιανισμό; ήταν «έλληνικό» τó Βυζάντιο; έβλαψε ή ώφέλησε τόν έλληνισμό ή από τόν χριστιανισμό χρησιμοποίησή του κατά τού Ισλάμ; ήταν πράγματι «άποφράδα» ή 29η Μάη 1453; ήταν άπαραίτητη ή Έπανάσταση τού 1821, ή ó έλληνισμός θά εκέρδιζε περισσότερο άλλοιώς;

Σέ αντίθεση με τήν άντικληρική, λαϊκή Τουρκία, ή Έλλάδα θεωρείται γενικά από τούς Τούρκους ως μιá καθυστερημένη, λόγω τής προσκόλλησής της στόν χριστιανισμό, χώρα⁴, με μεγάλο ώστόσο παρελθόν, ιδιαίτερα καθοριστικό για τήν ίδια τήν Τουρκική Δημοκρατία. Αυτό είναι φυσιολογικό, έφόσον οί Τούρκοι με τόν Μουσταφά Κεμάλ έγκατέλειψαν τó ισλαμικό τους παρελθόν, τοιουτοτρόπως άνερχόμενοι στο ιδεολογικό άρμα

ριωμένη έρευνητική δουλειά στο συγκεκριμένο τομέα τής τουρκολογίας, χωρίς γνώση όθωμανικών, τουρκικών, τουρκμενικών, άζερικών, περσικών και άραβικών, χωρίς πρόσβαση σέ πρωτότυπες πηγές και βιβλιογραφία, άυτοχρίζονται τουρκολόγοι και προσπαθούν νά εντάξουν όλόκληρο τόν κόσμο τών περι Τούρκων area studies, ó όποιος βασίζεται στους άγνωστους για πολιτικούς επιστήμονες τομείς τής Ιστορίας, τής φιλολογίας, τής επιγραφικής, τής Ιστορίας θρησκείων, τής Ιστορίας τής τέχνης, τής θεολογίας και τής Ιστορίας τών πολιτισμών, στο δικό τους φύσει περιορισμένο πρίσμα, στη δική τους, άσχετη πρós τήν τών άνωτέρω, μεθοδολογία και στην δική τους δυνάμει περιορισμένη παιδεία. Όλα αυτά έπιπλέον γίνονται με σκοπό είτε τήν ταχύτατη επαγγελματική άποκατάσταση, είτε τήν κοινωνική ανέλιξη, στο βαθμό πού οί άνεργάτιστοι και κακοί και ως πολιτικοί επιστήμονες κενόδοξοι αύτοι «επιστήμονες» επιχειρούν νά εκφράσουν τής φύσει και θέσει άνιστόρητες άπόψεις τού έλληνικού κατεστημένου, τó όποιο δέν κατέφυγε σέ πραγματικούς ειδικούς για νά τής άποκτήσει, έφόσον τó ίδιο έμπόδιζε και έμποδίζει τήν έν Έλλάδι σταδιοδρομία τους, αλλά τής σχημάτισε από μόνο του με βάση τó ισόβολο άντιτουρκικό μίσος και τó διεστραμμένο παραλήρημα τού, συντριβόμενου στη διεθνή κονίστρα (άπό τó από τόν ίδιο δημιουργημένο ώστόσο έχθρό του) και άγνοούντος έθελουφλικά τά αίτια τής συντριβής του, καθεστώςος.

3. Κ. Μεγαλομμάτης, «Οί άσυνέπειες τής διδασκαλίας τής Ιστορίας στην έλληνική μέση εκπαίδευση — Τó κεφάλαιο τών αρχαίων άνατολικών λαών» στο ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, Νο 32, 33 και 34.

4. Κ. Μεγαλομμάτης, «Η Τουρκία, ή Έλλάδα και ή Δημοκρατία» στα ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ, 14-20.11, 21-27.11, 28.11, 6-11.86.

του έθνικισμού και τά άναχθεί στις

Όταν σ (πολιτικού, π σεις. Ό,τι π νικού πανεπι ιευσης, ή όπι όρθόδοξης εκ βρεϊ στα έλλη βάρος τής κα από τόσους π τής Όθωμανι αιώνα μας, άν πόλεμοι, οί ό: τις πολιτισμι σης στόν χώ

Η άπο τισμικής άπο διαστάσεων : (πολιτική, τής χαρακτήρα π Ιστορία έπι πάντοτε αύτ Ιστορία, πα Αντίθετα, π ακρίβεια σέ

Όταν γ με τήν κριτικ σότερο σοβα τών δύο λαώ έμελλε νά πρ έπειδή, ένώ ε ρόλος τών φερόμενος ώ τρόπο από τί Συμείων Σολτ καθ' ύπερβο

5. Τó βιβ γίνεται μιá πραγμ ώστόσο και ίδιε νά τιμήσει τόν έ σημερινή Έλλ δεκτικού πολλέ

του εθνικισμού, το οποίο όμως προερχόταν από τον καρτεσιανό ορθολογισμό, τον διαφοροτισμό και τα πλαίσια του νεότερου δυτικού κόσμου, ο οποίος με την σειρά του, είχε αναχθεί στις πλατωνικές-αριστοτελικές βάσεις της κλασσικής Αθήνας.

"Όταν σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν πολέμιοι της Τουρκίας κάθε επιπέδου (πολιτικού, πολιτισμικού ή εκπαιδευτικού), το γεγονός προσλαμβάνει ιδιαίτερες διαστάσεις. "Ότι προαναφέραμε ως έλλειψη ελληνικής αυτογνωσίας, άνυπαρξία επιστημονικού πανεπιστημιακού υποβάθρου και κακή πληροφόρηση μέσω της μέσης εκπαίδευσης, ή όποια δίνεται μέσα από το τελείως άστηρίκτο και άνιστόρητο πρίσμα της ορθόδοξης εκκλησίας, δεν αρκεί για να δικαιολογήσει όσα μπορεί ένας αναγνώστης να βρει στα ελληνικά βιβλία, περιοδικά και έφημερίδες. Έδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι το βάρος της κακής παρουσίας της Τουρκίας στην Ελλάδα είναι μεγάλο, ιδιαίτερα μετά από τόσους πολέμους. "Η πιό τραγική και θλιβερή διαπίστωση ώστόσο είναι ότι ή κατά της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας και της Τουρκίας πολεμική στις αρχικές δεκαετίες του αιώνα μας, αν και ίσως τότε δικαιολογημένη, διότι τότε συνέβαιναν οι έλληνοτουρκικοί πόλεμοι, οι όποιοι τόσο κόστισαν και στους δύο (ή μάλλον, ένα) λαούς, δεν είχε ποτέ τότε τις πολιτισμικές κορώνες, τις όποιες τώρα μετά από τόσες δεκαετίες ειρηνικής συμβίωσης στον χώρο αυτό προσλαμβάνει.

"Η άποκλειστικώς νεοελληνικής έμπνευσης προσπάθεια πολιτιστικής και πολιτισμικής άποκοπής του ελληνικού από τον τουρκικό λαό είναι μία πραγματικά τραγικών διαστάσεων πολιτική, όχι μόνον επειδή εισάγει άσχετους, έξωτερικούς, παράγοντες (πολιτική, τύπο, κ.ά.) στο θέμα αυτό, αλλά επίσης επειδή διαμορφώνει άπόψεις πολιτικού χαρακτήρα πάνω σε μία ψευδέστατη και άνεργάτιστη βάση. Είναι δεδομένο ότι, ενώ ή "Ιστορία επιβάλλεται —μέσα από όλες τις διαστάσεις της— πάνω στην πολιτική (χωρίς πάντοτε αυτό να γίνεται άντιληπτό), ή πολιτική δεν μπορεί να επιβληθεί πάνω στην "Ιστορία, παρά μόνον αν την δεχθεί, κατανοήσει και άντιληφθεί τις λειτουργίες της. "Αντίθετα, παρέμβαση της πολιτικής πάνω σε άνιστόρητη βάση όδηγει με μαθηματική ακρίβεια σε καταστροφή.

"Όταν ή διεστραμμένη αυτή προσπάθεια γίνεται στον χώρο της μέσης εκπαίδευσης με την κριτική των σχολικών έγχειριδίων της άλλης χώρας, τότε λαμβάνει ακόμη περισσότερο σοβαρές διαστάσεις, διότι δείχνει ότι άποσκοπεί στην ολοκληρωτική άποκοπή των δύο λαών, με όποια περαιτέρω χρήσιμα σε ψυχροπολεμικούς νόες άποτελέσματα έμελλε να προκύψουν. "Η μεγάλη άνησυχία σχετικά με το θέμα δικαιολογείται ακριβώς επειδή, ενώ στα τουρκικά έγχειρίδια δεν παραχαράσσονται ή ελληνική ιστορία και ο ρόλος των Έλλήνων μέσα στους αιώνες, ο νεόκοπος δημοσιογράφος και περιπαθώς φερόμενος ως τάχα αναλυτής των έλληνοτουρκικών θεμάτων, επιβληθείς κατά άνοίκειο τρόπο από τις ελληνικές υπηρεσίες ως δάσκαλος τουρκικών σε σχολείο της Κομοτηνής. Συμεών Σολταρίδης, ίσχυρίζεται στο περί ου ό λόγος βιβλίο του το άντίθετο και μάλιστα καθ' ύπερβολήν⁵. "Ακόμη πιό πολύ ύποπτη φαίνεται όλόκληρη ή προσπάθειά του να

5. Το βιβλίο παρουσιάστηκε και από την "Ελευθεροτυπία", 15.V.86, σελ. 27, εκτενώς, χωρίς όμως να γίνει μία πραγματική εξακρίβωση περί της αυθεντικής άπόδοσης των πηγών του, πράγμα καίριας σημασίας ώστόσο και ιδιαίτερα στην συγκεκριμένη περίπτωση. Φαίνεται ότι ή ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ήταν ύποχρεωμένη να τιμήσει τον άτακτα τακτικό αυτό υπάλληλό της!!! Αυτό όμως δίνει και το μέτρο της δημοσιογραφίας στην σημερινή Ελλάδα, όπου άνειδίκευτοι και άνεργάτιστοι άπασχολούνται στην κατατίφωση του ήδη άποδεκτικού πολλών διαστρεβλώσεων κοινού.

ἀποδείξει κάτι τὸ οὐσιωδῶς ἀνύπαρκτο, ἐπειδὴ ἡ μέθοδος συγγραφῆς του ἐξ 110 σελίδων «πινήματος» θυμίζει συρραφή διαστρεβλώσεων καὶ ὑστεροβούλων ἀλλοιώσεων τῶν ἰδίων τῶν κειμένων τῶν σχολικῶν ἐγχειριδίων τῆς τουρκικῆς μέσης ἐκπαίδευσης ἐκ μέρους τοῦ ἀγνώστου στόχου συγγραφέα.

Ἐνας ἀντικειμενικὸς γνώστης τοῦ θέματος θὰ διαφωνήσει τόσο μὲ τὴν ἀνύπαρκτη τεκμηρίωση καὶ τὴν προχειρότητα, μὲ τὴν ὁποία γράφηκε τὸ βιβλίον, ὅσο καὶ μὲ τὴν ἀρχικὴ κακὴ πρόθεση νὰ παρουσιασθεῖ ἡ διδασκαλία ἱστορίας στὴν τουρκικὴ μέση ἐκπαίδευση ὡς παραχαρακτικὴ τῆς ἱστορίας καὶ ἀνθελληνικὴ στὴν κατάληξή της. Θὰ χρειαζόταν ὡστόσο ἰδιαίτερα ἓνα βιβλίον στὴν Ἑλλάδα, τὸ ὁποῖο θὰ ἀνέλυε τὴν ἐθνικιστικὴ ἀπόχρωση τῶν τουρκικῶν σχολικῶν ἐγχειριδίων καὶ θὰ ἐξηγοῦσε τὸν τύπο, τὶς ἰδιαιτερότητες καὶ τὸν λόγο ὑπαρξῆς αὐτοῦ τοῦ ἐθνικισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ὁπωσδήποτε ὑπεράνω τῶν περιορισμένων σὲ ὑποπτα συναισθηματικὸ παραλήρημα δυνατοτήτων τοῦ ἐμπαθέστατου καὶ ἀναξιόπιστου συγγραφέα, ὁ ὁποῖος, στερούμενος κάθε ἐπιστημονικοῦ ὑποβάθρου, προβάλλει πιθανῶς λόγῳ τῆς ἐξ Istanbul καταγωγῆς του προσωπικῆς συγκινησιακῆς καταστάσεως καὶ δηλητηριώδες μῖσος, μέσῳ τοῦ βιβλίου του, στὴν κοινὴ γνώμη. Αὐτὸ ὅμως τὸ βιβλίον, ὡς μονόπλευρο, μονομερές, ὑποκειμενικὸ καὶ καθ' ὁλοκλήριον ἀνεργάσιμο, καταστρέφει κάθε δυνατότητα σωστῆς πληροφόρησης τῶν Ἑλλήνων περὶ τῆς ἐπιπέδου τῶν Ἑλλήνων ἀποψῆς καὶ γνώσεως τῶν Τούρκων καὶ γι' αὐτὸ βρίσκεται στὴν αἰχμὴ μύχιων στόχων ἀποκοπῆς κάθε δεσμοῦ μεταξὺ τῶν ἀδελφικῶν αὐτῶν λαῶν. Ἡ τελευταία αὐτὴ πρόταση δὲν ἐκφράζει οὔτε ὑποκειμενικῆς τοῦ συγγραφέα τοῦ παρόντος ἄρθρου εὐχῆς οὔτε τὴν πολλαπλῶς τεκμηριωμένη ἀπὸ λαογραφικῆς ἰδιαίτερα ἐρευνῆς ὑπαρξῆς μιᾶς βαθύτατης ἐνδόμυξης αἰσθητικῆς ἀδελφικότητος ἀνάμεσα στοὺς δύο λαοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν μόνον μαζὶ τοὺς τελευταίους δέκα αἰῶνες, ἀλλὰ τὸ πόρισμα τῶν ἱστορικῶν ἐρευνῶν σχετικὰ μὲ τὴν Μικρὰ Ἀσία τῆς τελευταίας χιλιετίας.

Στὴ συνέχεια θὰ ἐπιχειρηθεῖ ἡ παρουσίαση τόσο τῆς κάκιστης τεκμηρίωσης τοῦ βιβλίου, ὅσο καὶ τῶν μεθοδεύσεων πολιτικῶν προεκτάσεων, τὶς ὁποῖες δολίως ἀπεργάζεται ὁ συγγραφέας, γιὰ νὰ διαστρεβλώσει τὴν ὅλη εἰκόνα καὶ νὰ ἐμφανίσει κατὰ ἀναίσχυτον τρόπο στὴν Ἑλλάδα τὰ τουρκικὰ ἱστορικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια ὡς ἀνθελληνικά.

A. Θέματα πολιτισμικῶν συγκρίσεων καὶ ἀναφορῶν

Στὶς σελίδες 38-40 δίνεται ἡ περιγραφή τῆς παρουσίας τῆς πτώσης τῆς Κωνσταντινούπολης (1453) στὰ τουρκικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια. Ἐκεῖ τονίζεται —φυσιολογικά— ἡ θετικὴ πλευρὰ τοῦ γεγονότος: δὲν ὑπῆρξε ἀσφαλῶς κανόνας ἢ βιαιοπραγία. Τονίζεται ὡστόσο στὰ τουρκικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια ἡ συμβίωση μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν. Αὐτὰ ὅμως ἤχουν περίεργα στὸν κακοπροαίρετο συγγραφέα, ὁ ὁποῖος περιμένει νὰ βρεῖ ἀναφορὰ κάποιου «φονικοῦ»! Ὅμως στὴν ἑλληνικὴ μέση ἐκπαίδευση ἐπίσης ἀπουσιάζουν οἱ ἐκτεταμένους βιαιοπραγίες, οἱ πραγματικῆς γενοκτονίες καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς βυζαντινῆς διοικήσεως ἐναντία, ὄχι σὲ ἄλλοεθνεῖς καὶ ἀλλόθρησκους (τὰ ὁποῖα φυσικὰ βρῖθουν), ἀλλὰ σὲ βυζαντινοὺς πολίτες (προφανῶς «δεύτερης κατηγορίας»), ὅπως οἱ Εἰκονομάχοι, ἢ οἱ Παυλικιανοὶ τῆς Μελιτηνῆς, οἱ ὁποῖοι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ καὶ τὰ αὐθεντικὰ ἀρχικὰ χριστιανικὰ πρότυπα, ἀπέρριψαν τὴν εἰκονολατρικὴ μορφή τοῦ «χριστιανικοῦ» Βυζαντίου. Τὰ στυγερά ἐγκλήματα τοῦ Πατριαρχείου καὶ μιᾶς ὁλόκληρης πολιτικῆς πλευρᾶς τῆς Κωνσταντινούπολης ἐναντία στοὺς ἀνατολικούς

χριστιανούς
 κούς χριστ
 βλημένη κ
 σίας. Ἄντ
 ὅτι «φταίν
 εἴμαστε ἐμ
 τικῆς στιγ
 Τούρκοι κ
 νικῆς καὶ
 γεγονός ἢ
 καθὼς μετ
 πρωτεύουσ
 λον μιᾶς τ
 ἀπὸ τὴν Ἑ
 Ἄφρικῆ
 πολιτισμ
 ἔριδες περ
 τῶν Παλα
 ἀποπειρά
 φίβολα ὑπ
 1955(!) ὅ
 «συγκρού
 ἔχουν πῶ

Πολ
 γραφέας «
 καὶ εὐρύτ
 «ἦταν» θε
 (πρὸς τί
 θρήνητη
 συγγραφῆ
 διαβίωστ
 Ἀσία) ἢ
 πλανήτη
 μίων καὶ
 φαντάστ
 αὐτοὺς
 «κουτοπ
 κατάγομ
 Ἑλλήν
 φανῶς ἔ

B. Παρ

Τὸ
 «Ἄλλῃ

χριστιανούς του 4., του 5., και του 6. αί. (Νεστοριανούς, Κόπτες, κ.ά.) και τους αυθεντικούς χριστιανούς Εικονομάχους αργότερα περιμένουν ακόμη την αναφορά και την επιβεβλημένη καταδίκη τους στα ελληνικά σχολικά εγχειρίδια, ως ελάχιστο δείγμα αυτογνωσίας. 'Αντί να «κριτικάρουμε» ό,τι λάθος υπάρχει σε μας όμως, προσπαθούμε να δείξουμε ότι «φταίνε οι άλλοι». Για, τόν έθελοντικό «στρουθοκαμηλισμό» μας όμως μόνοι υπαίτιοι είμαστε εμείς: δεν μπορούμε να άγνοούμε ότι οι πιο σημαντικές πολιτισμικές και πολιτικές στιγμές της πόλης Istanbul/Κωνσταντινούπολης στην δεύτερη χιλιετία (όπου Τούρκοι και Έλληνες συνυπάρχουν στον ευρύτερο χώρο) ήταν άσφαλώς επί Όθωμανικής και όχι επί Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. 'Υπήρξε λοιπόν ένα αναμφίβολα θετικό γεγονός ή κατάληψη της Πόλης μέσα στην 'Ιστορία του 'Ανθρώπινου Πολιτισμού, καθώς μετέτρεψε τον θλιβερό, μυσαρό περίγυρο της σκοταδιστικής, θρησκόληπτης, πρωτεύουσας ενός μικρού κρατιδίου πεπληρωμένου δυναστικών διχονοιών σε περιβάλλον μιάς των Μεγάλων παγκοσμίων Δυνάμεων του 16. αί. Μιά πολιτισμική κληρονομιά από την Δυτική Μεσόγειο μέχρι τις 'Ινδίες και από την Βιέννη μέχρι την Κεντρική 'Αφρική είχε ως κέντρο την Istanbul. Τί ήταν σε σχέση με αυτή την πνευματική-πολιτισμική δύναμη δύο περίπου αιώων, τό σπαρασσόμενο από τις έσωτερικές του έριδες περιστασιακό κρατίδιο (συχνά κατατημένο) των Κομνηνών, των 'Αγγέλων και των Παλαιολόγων; Τό χειρότερο από όλα όμως είναι ότι ό διαστρεβλωτής συγγραφέας των Παλαιολόγων; Τό χειρότερο από όλα όμως είναι ότι ό διαστρεβλωτής συγγραφέας άποπειράται κατά κωμικό τρόπο να συσχετίσει (σελ. 40) τις βιαιοπραγίες του 1453 (άναμφίβολα υπήρξαν και δεν θα μπορούσαν παρά να υπάρχουν) με τις όποιες καταστάσεις του 1955(!) "Όμως τότε πια όλοι οι παράγοντες είχαν στό μεταξύ αλλάξει και οι πρόσφατες «συγκρούσεις» δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση συνέχεια των παλαιότερων: όλα έχουν πια έντελώς μεταβληθεί.

Πολύ περισσότερο από όποδηποτε άλλο, στην σελίδα 88 φαίνεται ότι ό συγγραφέας στερείται κάθε υποβάθρου στην 'Ιστορία των πολιτισμών, καθώς και γενικότερης και ευρύτερης παιδείας: «ένώ είναι γνωστό ότι οι Τούρκοι είναι (σημείωση δική μου: «ήταν» θέλει άσφαλώς να έννοήσει ό έπίδοξος 'Ιστορικός Σ. Σολταριδής!) νομαδικός Λαός (πρός τί τό κεφαλαίο «λ»);, πώς λοιπόν δημιούργησαν αξιόλογο πολιτισμό»; 'Η άξιόθρηνητη αυτή πρόταση δείχνει τό άνύπαρκτο πολιτισμικό και μορφωτικό επίπεδο του συγγραφέα. 'Η λέξη «νομαδικός» δείχνει μόνο ένα τρόπο κοινωνικής όργάνωσης και διαβίωσης: μεγάλοι πολιτισμοί (μεγαλύτεροι των τουρκικών φυλών στην Κεντρική 'Ασία) ήταν νομαδικοί. Πολλοί έντόπιοι και γηγενείς πολιτισμοί, όποδηποτε επί του πλανήτη, ήταν συχνά κατώτεροι άλλων νομαδικών! "Όταν υπάρχουν έδρες πανεπιστημίων και άκαδημίων και βιβλιοθήκες (τις όποιες ό έν λόγω συγγραφέας ποτέ βέβαια δεν φαντάστηκε) των πιο προηγμένων εκπαιδευτικά και έπιστημονικά χωρών σχετικά με αυτούς τους νομαδικούς πολιτισμούς, άπαγορεύεται τό άνωτέρω ήλίθιο, ή μάλλον «κουτοπόνηρο» έρώτημα. "Αλλωστε και εμείς, ως νεώτεροι Έλληνες, αν ύποτεθεί ότι καταγόμαστε από τους αρχαίους, καταγόμαστε κυρίως από τους δούλους των 'Αρχαίων Έλλήνων, οι όποιοι βέβαια ήσαν άσυγκρίτως πολυαριθμότεροι των κυρίων τους και προφανώς όχι «ισάξιοι» πολιτιστικά πολλών νομαδικών λαών της 'Αρχαιότητας.

B. Παραποιήσεις θρησκευτικών θεμάτων

Τό Allahu ekber δεν είναι άραβικό αλλά τουρκικό, καταγόμενο από τό άραβικό «'Αλλάχ ου 'Ακμπαρ» (σ. 34). Στη συνέχεια, στις σελίδες 34-35 δίνεται ένα άμάλγμα

ἀγνοίας τῆς ὑπαρκτῆς στὴν Τούρκια μεγάλης διττῆς ἰδεολογίας καὶ παιδείας, Ἰσλάμ/ Δύση. Ἡ ὑπαρξὴ —φυσιολογικὴ ὡς συνέπεια τῆς ρήξης τοῦ Μ. Κεμάλ μετὰ τὴν Ἰσλαμικοῦ χαρακτῆρα ὀθωμανικὴ διοίκηση— αὐτῆς τῆς διττῆς ἰδεολογίας καὶ παιδείας, χωρὶς καμμιά ἀνάλυση, ἀφήνεται νὰ ἐννοηθεῖ σὰν ἀφύσικη, χωρὶς ἐσωτερικὴ δομὴ καὶ ὑπόσταση, σεληνιακὸ καὶ ἀπόκοσμο στοιχεῖο! Ἄν κάποιος γνωρίζει καλὰ τὴν ρῆξη Κεμάλ κατὰ Ὀθωμανικῆς Διοικήσεως, δὲν «θὰ διερωτηθεῖ γιατί τόσοσ ἀγώνας ἐπεξή- γησης καὶ παραλληλισμοῦ». Τὸ θέμα εἶναι τεράστιας σημασίας καὶ ἔκτασης, ὥστε νὸ μὴ μπορούμε νὰ ἐπεκταθοῦμε ἐδῶ, ὅπου ὁμως θὰ τονίσουμε ὅτι ἡ ἑλληνοτουρκικὴ αὐτο- γνωσία περνάει ἀναγκαστικὰ ἀπὸ αὐτό, ὡς τὸ πιὸ ἐπίμαχο σημεῖο τῆς τουρκικῆς κοινωνίας καὶ ζωῆς! Ἀσφαλῶς ὁμως δὲν «γίνεται πλύση ἐγκεφάλου, ὥστε νὰ φανεῖ ὅτι ὁ Κεμάλ δὲν ἦταν ἄθεος»: ὁ Κεμάλ θαύμαζε τὸν Μωάμεθ περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἐκτιμοῦσε ἄλλες κορυφαῖες, τυχόν, προσωπικότητες (Μεγαλέξανδρος, Ἰούλιος Καίσαρ), ὅπως ἀποκαλύπτεται ἀπὸ μία ἰδιαίτερη συζήτησή του μετὰ κορυφαῖα στελέχη του, καταγραμμένη ἀπὸ τὴν κόρη ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τὴν Leyla Cambel, δημοσιογράφου, φημισμένη γιὰ τὴν ἀπὸ πρῶτο χέρι γνώση τῆς σχετικῆς μετὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μ. Kemal, στὴν Turkish Daily News (October 31, 1985, σελ. 4-5).

Στὴν σελίδα 73 παρουσιάζεται μία ἐξαιρετικὰ λαθεμένη ὁρολογία: «Ἰσλαμισμός» ἀντὶ «Ἰσλάμ». Τὸ ὄνομα τῆς θρησκείας ὡστόσο, δίνεται μέσα στὸ Κοράνι ὡς «Ἰσλάμ». Τὸ ἐπίθετο «Ἰσλαμικός» προέρχεται ἀπὸ τὸ «Ἰσλάμ», ἐνῶ «Ἰσλαμιστής» εἶναι ὁπαδὸς τοῦ «Ἰσλαμισμού», σύγχρονης μουσουλμανικῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδεολογίας. Ἄλλη ὀνομασία εἶναι ὁ «Μουσουλμανισμός», ὡς ἡ θρησκεία τῶν Μουσουλμάνων. Ὅχι ὁμως καὶ «Μωαμεθανισμός», ὅρος σωστὰ καὶ φυσικὰ ἀπορριπτόμενος ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς μουσουλμάνους ὡς ἐσφαλμένα προσωποκεντρικός. Στὸ προκείμενο, ἡ εἰρωνικὴ καὶ κοροϊδευτικὴ κατὰ τῆς τουρκικῆς ἐκπαίδευσης πρόταση «τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς συμμε- τέχει μετὰ τὴν ἀποψη ὅτι καὶ ὁ Ἰσλαμισμός δίνει μεγάλη σημασία στὴν ἠρωϊκὴ θυσία, ὅπου οἱ μανάδες τὰ γαλουχοῦν μετὰ τὸ σκεπτικὸ «ἢ πέθανε, ἢ νὰ γίνεις ἠρώας ζωντανός»»¹ εἶναι πολλαπλῶς ἐσφαλμένη: 1) τὸ μάθημα ἠθικῆς σὲ μία λαϊκὴ (secular) χώρα, ὅπως ἡ Τουρκία, δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτα μετὰ τὴν θρησκεία, ἀντίθετα μετὰ ὅ,τι συμβαίνει σὲ μία μὴ λαϊκὴ χώρα, ὅπως ἡ Ἑλλάδα, ὅπου δὲν εἶναι χωρισμένη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος. 2) Τὸ ρητὸ δὲν ἀποτελεῖ σὲ καμμιά περίπτωσι ἰσλαμικὴ ἐπιταγή. 3) Δὲν μπορεῖ, τέλος, ὁ ὁποιοσδήποτε τυχῶν νὰ ἀποδίδει στὸ Ἰσλάμ «λόγια μανάδων»!

Ὁ Σ. Σολταρίδης ὁμως δὲν δικαιούται νὰ ἐρμηνεύει καὶ τὸ Κοράνι, ὅπως τοῦ ἀρέσει καὶ ὅπως τὸν συμφέρει, στὴν ἀξιοθρήνητη καὶ πολλαπλῶς ἀρνητικὴ αὐτὴ προσπάθειά του. Ἀναφορικὰ μετὰ ἓνα ποίημα τοῦ Yahya Kemal «Τὸ Σκούταρι βλέπει τὴν Ἄλωση», τὸ ὁποῖο ἐμπεριέχεται στὸ βιβλίον τουρκικῆς λογοτεχνίας τῆς Β' Λυκείου, γίνεται ἐκ μέρους τοῦ Σ. Σολταρίδη καὶ «ἐρμηνεία»(! τοῦ Κορανίου (σελ. 83): «Βέβαια λέγοντας ὁ Μωάμεθ (σημείωση δική μου: τὸ Κοράνι δὲν εἶναι ὁμως «λόγια» τοῦ Μωάμεθ!) «ἄπιστοι» ἐννοοῦσε τοὺς εἰδωλολάτρεις Ἄραβες τῆς ἐρήμου. Σήμερα ὁμως διαστρεβλωμένη ἡ ἐννοία δηλώνει τοὺς Χριστιανούς-Ἑλληνας!» Ὅμως ἡ διαστρέβλωση εἶναι τὸ προνόμιον τοῦ συγγραφέα! Ἄπιστοι κατὰ τὸ Κοράνι δὲν εἶναι μόνον οἱ «εἰδωλολάτρεις τῆς ἀραβικῆς ἐρήμου» (καὶ ὅποιοι ἄλλοι ἀνιμιστὲς ἢ πολυθεῖστες, σημειωτέον μάλιστα ὅτι ἤδη στὰ χρόνια τῆς γέννησης τοῦ Μωάμεθ, τέλος 6. αἰ., οἱ ἀρχαῖοι πολυθεῖστες τῆς ἀραβικῆς ἐρήμου ἦταν μειοψηφία πρὸ τῶν πολλῶν ἤδη ἐξιοουδαϊσμένων καὶ ἐκχριστιανισμένων —Νεστοριανῶν

καὶ Μονοθεῖστῶν ἀπεμπόληστος (ἀραβ. Ἰσά) οἱ ἀνεικονοῦν, καθὼς τῆς μετὰ τὴν ἱστορία (ἀπογόνου) σκεῖας εἶναι σύμπλεγμα κάποιους τῶν Ἰησοῦ, τὸ τῆς ὁποῖας λέσει. Ἄλλὰ πρὸς τὴν

Γ'. Παρα

Βέβα
μεσανατολ
(ἀσσυριολ
(Κιμμέριο
ἀρνοῦνται
Τούρκους
τοῦ ἐπιστή
τὰ ἀνατολ
ἀποκρυπτ
τῆς 3.δεκα
ὡς ἡ ἀρχ
γλώσσα τ
Ἰνδοευρωπ
Χιτιτιῶν-
Σολταρίδη
καὶ 55 χρ
ὅτι προῦπ
κανένας τ
παρουσιάζ
τουρκικὴ
Kitabevi,

Σὲ
παραδοσι
μύθου τοῦ
ὑπάρχει τ
μᾶλλον κ

παιδείας, 'Ισλάμ/ λ με την Ισλαμικὸ ἰ παιδείας, χωρὶς πτερικὴ δομὴ καὶ εὶ καλὰ τὴν ρῆξή ος ἀγώνας ἐπεξή- τασης, ὥστε νὰ μὴ νουτουρκικὴ αὐτο- ἰο τῆς τουρκικῆς στε νὰ φανεῖ ὅτι ὀ πὸ ὅσο ἐκτιμοῦσε ς Καίσαρ), ὅπως ου, καταγραμμένη μμένη γιὰ τὴν ἀπὸ τὴν Turkish Daily

α: «'Ισλαμισμός» ράνι ὡς «'Ισλάμ». τῆς» εἶναι ὁπαδὸς ς καὶ ἰδεολογίας, σουλμάνων. Ὁχι ἰ ἀπὸ τοὺς ἴδιους ο, ἡ εἰρωνικὴ καὶ ῆς ἠθικῆς συμμε- ἰν ἠρωϊκὴ θυσία, «ως ζωντανός»¹¹ ἰτ) χώρα, ὅπως ἡ ἰβαίνει σὲ μία μὴ ἰ ἀπὸ τὸ Κράτος, ἰ μπορεῖ, τέλος, ὀ

ὅπως τοῦ ἀρέσει προσπάθειά του. ἰν «Ἄλωση», τὸ ἰνεται ἐκ μέρους οντας ὁ Μωάμεθ ἰστοι» ἐννοοῦσε ἰ ἔννοια δηλώνει ἰ τοῦ συγγραφέα! ἰ τῆς ἐρήμου» (καὶ ἰ στὰ χρόνια τῆς ἰ τῆς ἐρήμου ἦταν —Νεστοριανῶν

καὶ Μονοφυσιτῶν— Ἀράβων) ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδωλολάτρες τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀπεμπλόησαν ὀλοκληρωτικὰ τὸ μῆνυμα τοῦ Ἰησοῦ, κορυφαίου Προφήτη καὶ τοῦ Ἰσλάμ (ἀραβ. Ισά), ἐναντίον τῶν εἰδώλων καὶ τῶν εἰκόνων. Ἄπιστοι κατὰ τὸ Κοράνι εἶναι καὶ οἱ ἀνεικονικῆς ἰδεολογίας Ἰουδαῖοι, θύματα τῆς τυπολατρίας καὶ τῆς ψευδαίσθησής τους, καθὼς καὶ τοῦ ψευδοεπίγραφου ὄρου τοὺς «ἐκλεκτὸς λαός», ὁ ὁποῖος ἀφοροῦσε κυρίως τὶς μεταφερμένους τὸ 722 π.Χ. στὴν Ἀσσυρία καὶ στὴν συνέχεια χαμῆνες μέσα στὴν Ἱστορία Δέκα Φυλῆς τοῦ (βόρειου κράτους) Ἰσραὴλ καὶ ὄχι τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ἴδιους (ἀπογόνους τοῦ νότιου κράτους τῶν δύο φυλῶν). Κατὰ τὸ Κοράνι ἡ ἀρχὴ τῆς κάθε θρησκείας εἶναι ἱερὴ. Ὑστερα ἐρχεται ἡ ἀλλοίωση καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς σὲ ἓνα εὐτελὲς σύμπλεγμα εἰκονο-(εἰδωλο)λατρικῶν δοξασιῶν. Περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ προσελκύσουν κάποιους πολυθεῖστες ἢ ἀνιμιστὲς μέσα στὴν παραδοσιακὴ γραμμὴ Ἀβραάμ-Μωῦσῆ-Ἰησοῦ, τὸ Κοράνι καὶ ὁ Μωάμεθ ἤλθαν γιὰ νὰ διορθώσουν τὶς ἐπιχειρημένες ἀλλοιώσεις, τὶς ὁποῖες ἡ σύζευξη τοῦ χριστιανισμοῦ με τὴν Ρώμην (καὶ τὴν Νέα Ρώμην) εἶχε προκαλέσει. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν σήμερα νὰ κάνουν τίποτα με τὴν τουρκικὴ πολιτικὴ ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα: ἡ Τουρκία δὲν εἶναι φορέας ἰσλαμικῆς ἰδεολογίας.

Γ'. Παραπονήσεις σὲ θέματα τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ ἐθνικιστικῆς παιδείας

Βέβαια σήμερα κορυφαῖοι Τοῦρκοι ἐπιστήμονες καὶ εἰδικοί σὲ θέματα ἀρχαίας μεσανατολικῆς ἀρχαιολογίας (Altorientalische Altertumskunde), ὅπως οἱ Hayat Erkanal (ἀσσυριολογία), Refik Duru (ἀρχαιολογία), Muhibbe Darga (χιττιτολογία), Taner Tarhan (Κιμμέριοι, Σκύθες) κ.ἄ., (ἀλήθεια, πόσους ἀνάλογους ἔχει νὰ παρουσιάσει ἡ Ἑλλάδα;) ἀρνοῦνται κάθε διασύνδεση τῶν Χιττιτῶν (ὄχι «Χετταίων») Ἰνδοευρωπαίων με τοὺς Τούρκους. Παλιότερα εἶχε ἀσφαλῶς γίνεαι αὐτὴ ἡ λαθεμένη ὑπόθεση ἐκ μέρους μάλιστα τοῦ ἐπισήμου τουρκικοῦ κράτους, λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς προέλευσης ὀρισμένων ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνατολικά φύλα τῆς 2. προχριστιανικῆς χιλιετίας καὶ κυρίως λόγῳ τῆς ἐλλειπέστατης ἀποκρυπτογράφησης τῶν χαττικῶν, τῶν λουβιτικῶν καὶ τῶν χιττιτικῶν ἀκόμη στὶς ἀρχὲς τῆς 3. δεκαετίας τοῦ αἰῶνα μας. Ἀφοῦτο ὅμως ἀποκρυπτογραφῆθηκαν καὶ ταυτίστηκαν ὡς ἡ ἀρχαιότερη γνωστὴ ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα καὶ γραφὴ τὰ χιττιτικά, ὡς ἐντόπια γλῶσσα τὰ χαττικά (παλαιότερο πρὸ τῆς ἀφίξης τῶν Χιττιτῶν ὑπόστρωμα) καὶ ὡς ἐπίσης ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα τὰ λουβιτικά, κάθε συζήτηση περὶ ἐνδεχόμενης συσχέτισης Χιττιτῶν-Τούρκων ἔπαυσε στὴν Τουρκία ἀμέσως. Αὐτὰ ὅμως ἐξεπότηδες τὰ ἀγνοεῖ ὁ Σ. Σολταρίδης καὶ παρουσιάζει ὡς τουρκικὴ ἐπίσημη θέση μίαν γενικὰ παραδεκτὴ ἀπὸ ἐδῶ καὶ 55 χρόνια ὡς λάθος ἄποψη, γιὰ νὰ καταλήξει στὸ ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὴθεν ἰσχυρίζονται ὅτι προῦπήρχαν τῶν Ἑλλήνων στὸν χῶρον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο καγένας Τοῦρκος ἐπιστήμονας σήμερα δὲν ὑποστηρίζει. Ἀποφεύγοντας μάλιστα νὰ παρουσιάσει τὴν σαφὴ ἀναφορὰ στοὺς Μυκηναίους τοῦ βιβλίου ἀρχαίας ἱστορίας γιὰ τὴν τουρκικὴ μέση ἐκπαίδευση (Niyazi Akşit - Emin Oktay, Tarih, lise I sınıf, ἔκδ. Remzi Kitabevi, Istanbul, 1983), δίνει μόνον ἐπίφαση σοβαροφάνειας στὸ βιβλίο του.

Σὲ ἄλλα σημεῖα ὁ συγγραφέας φαίνεται νὰ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν διδασκαλία παραδοσιακῆς τουρκικῆς προῖσλαμικῆς μυθολογίας. Τί ὅμως πειράζει ἡ διδασκαλία τοῦ μύθου τοῦ Ἐργκενεκὸν (σ. 28-32); Μήπως στὴν ἑλληνικὴ Κατώτερη Ἐκπαίδευση δὲν ὑπάρχει τὸ ἀντίστοιχο; Δὲν εἶναι μὴπως ὅλα τὰ καθυστερημένα ἔθνη, τὰ ὁποῖα —κακῶς, ἢ μᾶλλον κάκιστα— προβάλλουν ἀστήρικτες ἐπιστημονικὰ καὶ θεμελιωμένες σὲ μυθολο-

γία, λαϊκές δοξασίες, φαντασίες και φαντασιώσεις, ως απόψεις περί του άπωτάτου παρελθόντος τους; Δεν συμβαίνει και στην Ελλάδα αυτό το οικτρό φαινόμενο; Στην περίπτωση αυτή δεν μπορεί να γίνει μία αυτοκριτική; Ήταν... «Έλληνας» ο αντιμέτωπος του Κατακλισμού Δευκαλίων; Αντί να συγγράψουμε για την «άστηρικτη άπολογία γέννησης τουρ. φυλής» (σ. 28: δεν μπορούσε ο Σ. Σολταρίδης να γράφει όλόκληρο το επίθετο «τουρκικής»), δεν προσπαθούμε να μη καταπιούμε την κάμηλο στην δική μας πλευρά; Ίσως ο συγγραφέας όμως να ήθελε να ανακαλύψει την χρησιμοποίηση των παλαιότερων μυθολογιών από τα πολιτικά ρεύματα του εθνικισμού και των εθνικιστικών ιδεολογιών! Όμως ο τουρκικός κεμαλικός εθνικισμός, ύστατος χρονολογικά, όπως και οί κατάτι προηγηθέντες χρονικά βουλγαρικός ψευδοκαισαρισμός και ελληνικός μεγαλοϊδεατισμός, δεν ήταν εντόπιο προϊόν: οί πρώτοι θεωρητικοί αυτών των ιδεολογιών δεν «συνέλαβαν» καμμία «νέα» ιδέα: απλά προσάρμοσαν στους περιορισμένους και εύτελεις πολιτικούς μικροκόσμους τους τις θεμελιώδεις αρχές του «εθνικισμού» (nationalisme), άποκλήματος της Γαλλικής Επανάστασης και του Διαφωτισμού, έστιασμένων πάνω στον καρτεσιανό όρθολογισμό και τον άναγεννησιακό ούμανισμό. Ωστόσο, αυτοί οί θεωρητικοί δεν ενδιαφέρθηκαν για την σύνδεση της αρχαίας μυθολογίας των τουρκικών φύλων με τον άνερμάτιστο και καθυστερημένο εθνικισμό τους. Η βασική ιδέα, άλλωστε, ότι ένα έθνος (άμφισβητήσιμος όρος επιδεκτικός πολλών έννοιών και σημασιών) όφείλει να όργανωθεί σε άνεξάρτητο, «άλλο», κράτος όμως —για τό όσο πρόσφατη και άν είναι— δεν σήμαινε τίποτα πιό πρίν, π.χ. στα αρχαία ή τα μεσαιωνικά χρόνια. Αυτή ή ψευδαίσθηση άπουσίαζε σε άλλους πολιτισμούς και άπορρίπτεται έντονα, σήμερα άκόμη, από τον κόσμο του Ισλάμ. Όταν υπάρχει λοιπόν ένα τόσο μεγάλο θεωρητικό ύπόβαθρο στο πρόβλημα αυτό, δεν δικαιούται ό οποιοσδήποτε συγγραφέας να έμμένει στην έπιφανειακή άσυναρτησία του.

Στην σελίδα 81 επιχειρείται να δοθεί με έμφαση ότι δήθεν ή σημερινή Τουρκία έμφορείται ιδεολογικά από τις παντουρανικές άπόψεις ένωσης σε ένα κράτος όλων των τουρκοφώνων του κόσμου: με αυτή την άνυπόστατη κατηγορία «αιτιολογούνται» κατά τον Σ. Σολταρίδη ή είσβολή στην Κύπρο, οί παραβιάσεις(;) στην Ελλάδα, οί βλέψεις για τό Κιρκούκ του Ιράκ (οί όποιες έπαυσαν ούσιαστικά τό 1923, και τυπικά τό 1943(!) έφόνσον ή Μ. Βρεττανία δεν είχε πείσει την Τουρκία να ταχθεί στο πλευρό της τότε). Αυτό όμως είναι πάλι όξύμωρο, διότι, άν όντως τό τουρκικό καθεστώς ήταν φορέας παντουρανισμού, θα στρεφόταν κύρια ένάντια στην Περσία, όπου υπάρχουν 7 περίπου εκατομμύρια τουρκοφώνων (κύρια στο άνατολικό Αζερμπαϊτζάν και δευτερευόντως στο δυτικό Αζερμπαϊτζάν και σε πολλές άλλες έπαρχίες (Φάρς, Καζβίν, κλπ.): πιό κοντά όμως στα τουρκικά δεν είναι τόσο οί τουρκικές γλώσσες των κατοίκων αυτών των περιοχών, όσο ένα ιδίωμα γύρω από τό Χαμεντάν (: Έκβάτανα) και τό Μαλαγιέρ, περιοχές τις όποιες γύρω στο 1600 είχαν καταλάβει οί Όθωμανοί, των όποιών κάποιοι άπόγονοι έμειναν εκεί μέχρι σήμερα) άντι των σαφώς όλιγωντέρων τουρκοφώνων στην Βουλγαρία (περίπου 1.5 εκατομμύριο), στο Ιράκ (περίπου μισό εκατομμύριο), την Ελλάδα (περίπου 150.000) και την Κύπρο (κατά σειρά πολυπληθέστερου συνόλου). Οί γνώσεις του Σ. Σολταρίδη είναι εύτυχώς τόσο έλλειπείς, ώστε να μη τον βοηθούν ιδιαίτερα στην ύψηλή παραχάραξη και άλλόιωση, την όποια επιδιώκει!!!... Ωστόσο δεν μπορεί να γίνει εύκολα άντιληπτό για ποιό λόγο είναι τόσο άρνητικό κατ' αρχήν τό «σχέδιο» ένωσης όλων όσων

μιλ
ότα
οί έ
Άρ
σε Τ
φυλ
άντι
Κίν
έπις
τικό
όλο
γνώ
στρ
σημ
«Α
φόβ
ώστ
άπο
Μα
ζία
φαί
κοπ
ναί
δεί
στη
χρό
μα
της
του
γρα
άνθ
στο
έκθ
κα
ποι
άν
άκό
της
του

μιλούν μία γλώσσα ή πολλές έστω συγγενικές. "Όταν μιλάμε για Εύρωπαϊκή Ένωσή, όταν γίνονται άστοιχειώτες άναφορές σε ένα δήθεν «άραβικό» κόσμο (ένώ στην ουσία οί άραβόφωνοι σε Ίσραήλ, Ίορδανία, Λίβανο, Συρία, Ίράκ, Περσία και Τουρκία είναι Άραμαίοι, οί άραβόφωνοι σε Αίγυπτο, Σουδάν, Λιβύη είναι Κόπτες και οί άραβόφωνοι σε Τυνησία, Άλγερία, Μαρόκο, Μαυριτανία είναι Βέρβεροι, όλοι τους γλωσσικά και όχι φυλετικά έξαραβισμένοι, λόγω του έξισλαμισμού τους), για ποιό λόγο θά πρέπει νά αντίδράσουμε σε μία ένδεχόμενη κοινότητα τουρκικών φύλων από τό Αίγαίο μέχρι τήν Κίνα; Τό θέμα δέν μπορεί παρά νά συμπυκνωθεί στην έρώτηση: «Έχει ή Έλλάδα τούς επιστήμονες, οί όποίοι θά μπορούσαν νά άντικρούσουν επιστημονικά ένα τέτοιο, θεωρητικό πρός τό παρόν, σχέδιο;».

Ή δέ διαφορά μεταξύ παντουρανισμού και κεμαλισμού φαίνεται νά διαφεύγει όλοσχερώς από τόν «ίστορικό» «άναλυτή» αυτόν.

Στήν σελίδα 42 παριστάνεται ως περίεργο ότι στο τουρκικό έγχειρίδιο κοινωνικών γνώσεων (άντίστοιχο τής Άγωγής Πολίτη) γίνεται άναφορά στην νίκη του τουρκικού στρατού στο Σαγγάριο και τήν «άπελευθέρωση» τής Σμύρνης. Για ποιό λόγο, μέσα στα σημερινά πλαίσια, μία χώρα πρέπει νά παραιτηθεί τών γεγονότων τής Ιστορίας της; «Άπελευθέρωση» τής Σμύρνης σήμαινε άπαλλαγή τών τουρκικών πληθυσμών από τόν φόβο τών έλληνικών στρατευμάτων, τά όποια -έχει γίνει γνωστό- δύσκολα έλέγχονταν, ώστε νά μη βιαιοπραγούν. Γιατί θά έπρεπε νά παραιτηθούν από τίς τουρκικές νίκες και άπομακρύνσεις τών Ίταλών από τήν Άττάλεια και τών Γάλλων από τό Καχραμάν Μαράς (Μαράσιο, Γερμανίκεια), τήν Σανλί Ούρφα ("Έδεσσα Όσρονηής) και τό Γκαζιάντεπ (Δολίχη); Άσφαλώς οί έπονομασίες Kahraman Maraş, Sanliurfa και Gaziantep φαίνονται στα μάτια κάποιου ξένου περίεργες (σ. 43), όμως ό ύπέρ τών έλληνικών δικαίων κοπτόμενος συγγραφέας δέν γνωρίζει τίς έλληνικές όνομασίες αυτών τών πόλεων; "Αναί, γιατί τότε δέν τίς χρησιμοποιεί;

Στήν σελίδα 58 φέρεται τό σύνθημα «Ή Τουρκία άνήκει στους Τούρκους» ως δείγμα του τουρκικού έθνικισμού. "Όμως τότε, βρισκόμαστε στην ίδια μοίρα, διότι και στην Έλλάδα έχει εϋδοκιμησει τό αντίστοιχο σύνθημα ευρύτατα τά τελευταία δεκάξι χρόνια. Τό χειρότερο όμως και σ' αυτή τήν περίπτωση είναι ότι ή άναφορά του συνθήματος δέν γίνεται μέσα σε τουρκικά σχολικά έγχειρίδια αλλά «είναι τό ιδιαίτερο έμβλημα τής έφημερίδας Hürriyet!» Αυτό είναι και τό χαρακτηριστικό του βιβλίου: όπου τά τουρκικά σχολικά έγχειρίδια —άκόμη και άλλοιωμένα και παραποιημένα από τόν άπερίγραπτο αυτό διαστρεβλωτή— δέν επιτρέπουν στον ίδιο νά «άποδείξει» τήν ύπαρξη άνθελληνικού (ή καθυστερημένου, ή όπισθοδρομικού) χαρακτήρα, εκεί αυτός συλλέγει στοιχεία από άλλα έντυπα, βιβλία, περιοδικά, έφημερίδες, φυλλάδια, κ.ο.κ., τά όποια εκθέτει κάτω από τόν τίτλο του βιβλίου «Τουρκικά σχολικά βιβλία», τούθ' όπερ ως κατάγελως τής όλης πράξεως....

Άντί τής φοβερής φλυαρίας τών σελίδων 61-63, θά μπορούσε ώστόσο νά έρευνηθεί ποιό λόγοι οδηγούν στην συνεχή έμμονή σε μία μορφή έθνικισμού στην Τουρκία.

Στήν σελίδα 90, ή «κριτική» τής εκπαίδευσης μετατρέπεται αυτόβουλα και άνερμάτιστα σε κριτική τής Ιστορίας! Ό συγγραφέας ένοχλείται από τίς πρόσφατες άκόμη (άρχές του αιώνα) μορφές συνεργασίας Έλλήνων και Τούρκων μέσα στα πλαίσια τής Όθωμανικής Αυτόκρατορίας! Έκείνοι οί άνθρωποι άσφαλώς εγνώριζαν τήν έποχή τους και τίς άνάγκες της καλλίτερα από τόν άνερμάτιστο και άνιστόρητο γελωτοποιό τής

Ἱστορίας Σ. Σολταρίδη, ὁ ὁποῖος σφάλει ἀνεπίτρεπτα, ὅταν μιλάει γιὰ ἀλλοίωση «τῆς ἱστορίας ποῦ διαστρέφεται ὁ Ὅμηρος σὲ Τούρκο «Ὁμέρ»!». Καμμία τέτοια ἀναφορὰ δὲν ὑπάρχει σὲ τουρκικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια: στὴν σελίδα 140 τοῦ τουρκικοῦ βιβλίου ἀρχαίας ἱστορίας ὁ Ποιητὴς ἀναφέρεται ὡς «Homeros» καὶ ὄχι ὅπως ψευδέστατα ἀναφέρει ὁ ἀναίσχυντος διαστρεβλωτὴς συγγραφέας. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ προσωπικὸ ὄνομα «Ὁμέρ» εἶναι τουρκικό(!), καθὼς προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀραβικὸ «Οὔμαρ»! Τέλος, γιὰ τὸ συγγραφέα δὲν ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὸ γαλλικὸ «Homère»; Αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν «διαστροφή»;

Εἶναι ἀπορίας ἄξιο γιὰ ποιὸ λόγο κατὰ τὸν Σ. Σολταρίδη δὲν εἶναι φυσιολογικὸ νὰ θεωρηθεῖ μεταφορικὰ, ὅπως ὄντως γίνεται στὴν Τουρκία, ὡς γενέθλια ἡμερομηνία τοῦ Μ. Κεμάλ ἢ 19η Μαρτίου 1919 (σ. 27), ἢ ἡμερομηνία δηλαδὴ ἀποβίβασής του στὴν Σαμπῶντα. Οὐσιαστικὰ τότε ἀρχίζει τὸ ἔργο του μὲ στόχο τὴν φυσιολογικὴ διατήρηση μιᾶς ἐστίας γιὰ τοὺς Τούρκους, ὅταν μάλιστα αὐτὸ ὡς ἔργο ἐθεωρεῖτο δύσκολο, ἂν ὄχι ἀπίθανο. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Κεμάλ εἶχε ἀποδεχθεῖ μεταφορικὰ αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία. Ἐπιπλέον σοβαρὰ ἐρωτήματα, ἂν ὄχι ἀμείλικτα ὡς πρὸς τοὺς μύχιους στόχους τοῦ συγγραφέα, προκύπτουν ἀπὸ τὴν προσπάθειά του στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ ὑπερακοντίσει τὸν ὑποτιθέμενο καὶ οὐσιωδῶς ἀνύπαρκο ἀνθελληνισμὸ τῶν τουρκικῶν ἱστορικῶν βιβλίων καὶ νὰ σχολιάσει —κατὰ τρόπο ἀπαράδεκτο— ἀρνητικὰ τὴν ἀπόφαση νὰ γιορτασθοῦν τὰ 100 χρόνια τῆς γέννησης τοῦ Κεμάλ στὴ Θεσσαλονίκη στὶς 19 Μαΐου 1981 «εἰς ἔνδειξιν ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας» (τὰ εἰσαγωγικὰ εἶναι τοῦ συγγραφέα αὐτοῦ τοῦ ἐντυπου ὄχτεοῦ). Αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ ὑποληθὴς ἐπίθεση κατὰ τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας βρίσκεται στὸ ἐπίκεντρο αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖο, ἂν δὲν στιγματιστεῖ ἀνὰ τὸ πανελλήνιο, κινδυνεύει νὰ ἀποτελέσει τὴν ἀπαρχή, ἢ μᾶλλον τὸν μοχλὸ, ὄθηση ἑνὸς πολιτισμικοῦ ρατσισμοῦ τῆς χειρότερης μορφῆς. Αὐτὸ μάλιστα κινδυνεύει νὰ ἀποτελέσει μίαν μακρῶν προοπτικῶν θανάσιμη ἐθνικὴ ἐμπλοκή, καθὼς δὲν συνιστᾷ θέμα οὐσιαστικῆς ἀντιδικίας δύο χωρῶν, ἢ ὁποῖα ἄλλωστὲ στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι ἀπουσιάζει, ἀλλὰ φανατισμὸ, τυφλὸ καὶ μεσαιωνικὸ, ἐδραζόμενο ἐπὶ ἀνυπάρκτων φαντασμάτων, ἀνυπάρκτων σφαγῶν, ἀνυπάρκτων ἐγκλημάτων καὶ ἀνυπάρκτων ἐθνοκτονικῶν ἢ γενοκτονικῶν «σχεδίων». Σ' αὐτὸ ἄλλωστὲ τὸ σημεῖο ἐπικεντρώνεται ἢ ρίζα τῆς σημερινῆς πολιτικῆς ἑλληνοτουρκικῆς «διαφορᾶς», ἢ ὁποῖα δὲν ἀντιστοιχεῖ οὔτε στὴ γαλλογερμανικὴ τριβὴ (1870-1945), οὔτε στὶς ἴδιες τὶς ἑλληνοτουρκικὲς συμπληγάδες (1821-1922), ὁπότε ὑπῆρχε κάποιον πραγματικὸ καὶ ὄχι φανταστικὸ προκείμενον διαφορᾶς. Ἡ σημερινὴ ἀντιπαράθεση μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ establishments (καὶ ὄχι λαῶν) ἀντικατοπτρίζει τὸν μικρὸ, περιορισμένον καὶ ὥστόσο ἐπικίνδυνον (λόγω ὑψηλῆς καθοδήγησης) βαθμὸν διάδοσης ἀνάμεσα στὸν ἑλληνικὸν πολιτικὸν κόσμον τῶν ψευδῶν πολιτισμικῶν ρατσιστικῶν χαρακτῆρα, τὰ ὁποῖα διαμορφώνουν τὴν ἑλληνικὴν μέσην ἐκπαίδευσιν καὶ τὰ ὁποῖα ἐξακοντίζονται σὲ ὕψην ἀνιστόρητης διαστροφῆς ἀπὸ τὸ συγκεκριμένον βιβλίον. Αὐτὰ ὅλα τὰ τεκμήρια καθυστέρησης ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν σημερινὴν Τουρκίαν, ἢ ὁποῖα ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὸν πολιτικὸν λόγον εἶναι πολὺ πλεονεκτήματα εὐρωπαϊκὸ κράτος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Δ'. Λάθη μορφῆς

Ἡ κριτικὴ στὸ διάγραμμα 249β τοῦ τουρκικοῦ σχολικοῦ ἐγχειριδίου Κοινωνικῶν Γνώσεων εἶναι (σ. 43-48) ἐξαιρετικὰ κακοπροαίρετη. Ἐνα διάγραμμα σύγχρονης ἱστορίας (κύρια 20οῦ αἰῶνα) εἶναι φυσιολογικὸ σὲ παρεμφερῆ ἐγχειρίδια. Ἐνα τέτοιο

διάγραμμα
συνοπτικὸ
παιδικὸ
Κύπρον
εἰρήνην.
ματος (ἐπιτέλε
χειρῶν
τις ἀπὸ
τοῦ ἀν
ἀνθρώπ
ἡμερομ
ἐκρηξή
τρία» ε
ἀσύστο

πλὴς ὁ
κατάλι
ἀλλοιω
ἐγχειρι
στὴν σ
ἐκφρασε
συνέπε
προθύμ
Τὸ ἀπε
μέσου
θὰ μπο
παραμ
τὸ σχ
ἐγκλη
μίγδην
τέλειο
ἰδιαίτε
σκοπὸ
ὥστότε
ἰδιαίτε
λέμε «
μπαίν
center

συγγρα
(ὄχι «

διάγραμμα δὲν εἶναι διάγραμμα τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ: ἀπλῶς προαιρετικά δίνει μίαν συνοπτικὴν ὀπτικήν τοῦ παρελθόντος μὲ δύο-τρὲς βασικὰς ἡμερομηνίας χρήσιμες γιὰ τὸν παιδικὸν νοῦ. Ἡ *Kıbrıs Barış Harekati* ἐπιχείρηση, ὁ «πόλεμος γιὰ τὴν εἰρήνην στὴν Κύπρο», εἶναι γεγονός διεθνῶς ἀποδεκτό: ἡ τουρκικὴ εἰσβολὴ εἶχε ὡς στόχον τὴν εἰρήνην. Ἡ Ἑλλάδα μὲ τὴν πρόκληση τοῦ ἐγκληματικοῦ καὶ ἀντεθνικοῦ πραξικοπήματος (15.7.74) φταίει καὶ ἐδῶ. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῆι πρὸς κάθε κατεύθυνση. Χρειάζεται ἐπιτέλους νὰ γίνῃ μίαν αὐτογνωσία: ὅσοι προκάλεσαν τὸ πραξικόπημα λοιπόν, ἀρξάμενοι χειρῶν ἀδίκων, ὑποβιάζουν τὴν ἀνθρώπινον νοημοσύνην, ὅταν προσπαθοῦν νὰ διαδώσουν τὴν ἀπόψεϊν τους μὲ τὸν ἡλίθιον τρόπο τῆς παραποίησης καὶ ἀλλοιωμένης παρουσίας τοῦ ἀνωτέρου σχεδιαγράμματος ὡς δῆθεν τοῦ μόνου ὑπαρκτοῦ σχεδιαγράμματος τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ στὰ τουρκικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια(!) μὲ σημαντικὰς μόνον τὴς ἡμερομηνίας 1) τοῦ θανάτου τοῦ Κεμάλ, 2) τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς στὴν Κύπρο, 3) τῆς ἔκρηξης ἀτομικῆς βόμβας καὶ 4) τῆς κατάκτησης τῆς σελήνης! Δὲν ὑπάρχει «ἀσυμμετρία» στὸ σχεδιάγραμμα, διότι κακῶς, ἐξεπίτηδες καὶ βλακῶδως ἐκλαμβάνεται ἀπὸ τὸν ἀσύστολον συγγραφέα ὡς «σχεδιάγραμμα τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ»!

Ὅποτε δὲν πρέπει στὴ συνέχεια νὰ ἀποθρασύνεται, γράφοντας (ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς ἀλλοιώσεις) ὅτι κατὰ τοὺς Τούρκους καὶ τὰ τουρκικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια «ἡ κατάληψη ὅλης τῆς Κύπρου ἰσοσταθμίζεται μὲ τὴν ὑπόλοιπὴ ἱστορία»! Ἡ ἠθελημένα ἀλλοιωμένη παρουσίαση τοῦ κάθε γράμματος καὶ στίγματος τῶν τουρκικῶν σχολικῶν ἐγχειριδίων σ' αὐτὸ τὸ ἐθνικῶς ἐπικίνδυνον γιὰ τὴς συνέπειές του βιβλίον φαίνεται ἀκριβῶς στὴν σελίδα 48, ὅπου ὁ διαστρεβλωτὴς Σ. Σολταριδὴς τονίζει: «Λεκτικὰ καὶ συντακτικὰ ἡ ἔκφραση «*kıbrıs barış harekati*» ἀκολουθεῖ τὴν πορεία: Κύπρος, εἰρήνη, πόλεμος. Κατὰ συνέπεια ἡ εἰρήνη δὲν ἔπεται τοῦ πολέμου, εἶναι σημεῖον προθύστερον. Ὅπως σημεῖον προθύστερον τῆς εἰρήνης εἶναι ἡ Κύπρος. Ἀφετηρία ἢ ὀρθότερον ἀφορμὴ εἶναι ἡ Κύπρος. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως παραμένει ὁ πόλεμος. Ἡ Κύπρος συνδέεται πρὸς τὸν πόλεμον διὰ μέσου τῆς εἰρήνης, ὥστε ἡ τελευταία δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μίαν ἀνάπαυαν (sic) (συντακτικὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντικαταστήσουμε τὴν εἰρήνην μὲ μίαν παύαν). Τὸ συμπέρασμα λοιπόν παραμένει ὁ διαρκὴς, ἀέναος πόλεμος». Αὐτὸ εἶναι ἀσφαλῶς τὸ πιὸ ἐκφυλισμένον κείμενον, τὸ σχετικὰ ὁποῖον γράφηκε στὰ ἑλληνικὰ σχετικὰ μὲ τὰ ἑλληνοτουρκικὰ θέματα. Ἡ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια ἀλλοίωσης τοῦ τουρκικοῦ συντακτικοῦ καὶ παρουσίας φύρδην-μίγδην τῶν συντακτικῶν στοιχείων τῆς ἔκφρασης αὐτῆς προέρχεται —σημειωτέον— ἀπὸ τέλειον γνώστη τῆς τουρκικῆς, τοῦ ὁποῖου ἀγνοοῦμε τὴς μύχιες σκέψεις καὶ λόγους, ἰδιαίτερα ὅσους τὸν ὡδήγησαν νὰ ἐξευτελισθῆι ὡς πρὸς τὴς τουρκικὰς γνώσεις του, μὲ σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ πυροδοτήσῃ τὴν ἑλληνοτουρκικὴ σύγκρουση: γνωρίζει ὡστόσο πολὺ καλά ὁ ἴδιος ὅτι τὸ συντακτικὸ τῶν οὐραλοαλταϊκῶν γλωσσῶν εἶναι ἰδιαίτερα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἰνδοευρωπαϊκὸ ἢ τὸ σημιτικὸ ἀντίστοιχόν του. Στὰ ἑλληνικὰ λέμε «τὸ κέντρο τῆς πόλης» καὶ στὰ γερμανικὰ «*Stadtszentrum*»: ἡ λέξις «πόλις» (Stadt) μπαίνει σὲ γενικὴ πτώση: Ὅπως καὶ στ' ἀγγλικὰ the town's center (ἢ μὲ πρόθεση: the center of the town). Στὴς λατινογενεῖς γλώσσας, ἡ πρόθεση ἀντικαθιστᾷ τὴν γενικὴν

6. Εἶναι ὁμολογουμένως ἐντυπωσιακὴ ἡ ἀγνοία τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῆς σωστῆς χρήσης τους ἀπὸ τὸν συγγραφέα Σ. Σολταριδῆ. Τὸ ρῆμα συνδέομαι συντάσσεται εἴτε μὲ δοτικὴν πτῶσιν εἴτε μὲ τὴν πρόθεσιν «μὲ» (ὄχι «πρὸς» στὴ συγκεκριμένη περίπτωσιν αὐτῇ).

πτώση: Le centre de la ville (γαλλικά), il centro della città (ιταλικά), el centro de la ciudad (ισπανικά). σὲ σημιτικές γλώσσες (άσσυριακά, εβραϊκά, άραβικά, αιθιοπικά) γίνεται ἢ γινόταν (ὅσον ἀφορᾶ τὶς νεκρὲς γλώσσες) τὸ ἴδιο: πάντοτε ὁμῶς ἡ λέξις «πόλη» μπαίνει σὲ γενική πτώση (ἢ μετατρέπεται σὲ ἐμπρόθετο προσδιορισμό). Οὐσιαστικά ἢ κεντρική νοηματική λέξις (κέντρο) εἶναι ἡ ἐξαρτώσα καὶ ἡ δευτερεύουσα νοηματικά ἐπεξηγοῦσα λέξις (πόλη) εἶναι ἡ ἐξαρτώμενη. Στὶς οὐραλοαλταϊκὲς γλώσσες γίνεται τὸ ἀντίθετο: φέρ' εἰπεῖν, στὰ τουρκικά şehir σημαίνει «πόλη» καὶ merkez «κέντρο». Ἀντὶ πτώσεων ἢ προθέσεων, οἱ οὐραλοαλταϊκὲς γλώσσες ἐπιβάλλουν ἐπιθήματα στὸ τέλος τῶν λέξεων: ἀντὶ ὁμῶς «merkez şehir + ἐπίθημα», στὰ τουρκικά ἔχουμε ἀπόδοση τοῦ ἐπιθήματος ἀκριβῶς στὴν ἄλλη, ὄχι στὴν ἐξαρτωμένη (πόλη) ἀλλὰ τὴν ἐξαρτώσα (κέντρο), λέξις καὶ ἀντὶ «merkez+ἐπίθημα şehir», κατόπιν ἀναστροφῆς: şehir merkezi (: ἰ εἶναι τὸ ἐπίθημα). Καταλαβαίνουμε ὅτι «ἡ εἰρήνη τῆς Κύπρου» λέγεται στὰ τουρκικά «Kıbrıs barışı» καὶ «ὁ πόλεμος τῆς εἰρήνης (ἢ συμφιλίωσης) τῆς Κύπρου» ἀποδίδεται ὡς «Kıbrıs barış zavası». Ἀκόμη οἱ «ἡμέρες τοῦ πολέμου τῆς εἰρήνης τῆς Κύπρου» θὰ ἦταν «Kıbrıs barış zavası Günleri!». Ἔτσι δὲν θὰ μιλούσαμε γιὰ τὶς «παῦλες» καὶ τὶς ἀνάπαυλες καὶ τοὺς «ἀένους» «πολέμους» τοῦ Σ. Σολταρίδη⁷ καὶ τῶν ὄχληρῶν παρεκτροπῶν του.

Μπορεῖ βέβαια ὁ ἐμπαθέστατος αὐτὸς συγγραφέας νὰ κατηγορεῖ ἕνα ὀλόκληρο πολιτισμὸ (διαστρεβλώνοντάς τον ὀλότελα) ἀλλὰ σὲ «πατριδοκαπιλίεζ» (kar+pili εἶναι μὴπως ἡ ἐτυμολογία) καὶ λοιπὰ μαργαριτάρια πρωτοστατεῖ: ἐπιβολὴ στὴν σελ. 47, αἰμομυξία (αἷμα + μύξα) στὴν σελ. 49, ἐπέβαλλε (μὲ ἄνοια Ἀορίστου χρόνου) στὴν σελ. 57, διαιώνηση (δι' αἰῶνων «ἡσις»; καὶ «παπυρολόγος» εἶναι λοιπὸν ὁ Σ. Σολταρίδης! ἐφόσον ἡ τόσο γνώριμὴ του λέξις ἡσις (ἡδονή, εὐχαρίστηση) ἀπαντᾷ μόνον σὲ ἑλληνιστικῶν χρόνων κείμενα παπύρων!) στὴν σελ. 58, ἐρευνεῖστε στὴν σελ. 59, μεταλλαμπαδευτοῦν (ἐμμονὴ στὰ «λλ» ὁμῶς!) στὴν σελ. 72, ἐπισφραγίσουν στὴν σελ. 73, μελλοδική (σταθερὸς στὰ «λλ» πάντοτε!) στὴν σελ. 78, συνδιάζει (σύν+διά;) στὴν σελ. 84, ξεσηκόκωνται (ἀπὸ τὸ σηκός, ἀσφαλῶς!) στὴν σελ. 87, οἱ «ἀνακοπὲς τῶν Ὀθωμανῶν» στὴν σελ. 90, ἀνεξαρτικοποιούσε (ἀπὸ τὸ ξάρτι;) στὴν σελ. 93, συνδιασμός στὴν σελ. 99, καὶ ἄρκετὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἀσφαλῶς καὶ δὲν εἶναι «παροράματα».

Συμπεράσματα

Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος τῆς χώρας καὶ οἱ ἐλάχιστοι ἱκανοὶ τουρκολόγοι καὶ γενικώτερα ἀνατολιστὲς⁸ τῆς Ἑλλάδος πρέπει ὄχι μόνον νὰ καταδικάσουν αὐτὸ τὸ ἀνιστόρητο καὶ τραυματικὸ βιβλίον ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναλάβουν μία ἐκτεταμένη διαφωτιστικὴ ἀρθρογραφία γύρω ἀπὸ τοὺς ἐπόμενους καθοριστικὸς γιὰ τὴ διαμόρφωση τοῦ μέσου Ἑλληνα κατὰ τὴν μέση ἐκπαίδευση ἄξονες:

1. Δὲν ὑπῆρξε βίαιος ἐξισλαμισμὸς καὶ ἐκτουρκισμὸς τῶν Ἑλλήνων. Ὑπῆρξε μόνον ἐθελοντικὴ προσχώρηση στὸ Ἰσλάμ, θέμα λιγώτερο πίστεως καὶ περισσότερο

7. Ὅποτε κατὰ τὴν τουρκικὴ ἔκφραση τὸ ἀποτέλεσμα παραμένει ἡ Κύπρος καὶ ἡ εἰρήνη ἀσφαλῶς καὶ ἔπεται τοῦ «πολέμου γιὰ τὴν εἰρήνη», χωρὶς νὰ εἶναι —κατὰ τὸν ἀχαρακτήριστα βλακῶδη καὶ χονδροειδῶς ἀνήκουστο τρόπο ἔκφρασης τοῦ Σ. Σολταρίδη— «σχῆμα πρωθύστερο». Εἶναι ἄλλωστε τόσο ἀπίθανο νὰ γνώριζε τὸ ἄτομο αὐτὸ τί εἶναι σχῆμα πρωθύστερο στὸ συντακτικὸ μῆς γλώσσας...

8. Ἡ ὁμάδα τοῦ, ἐβραϊολόγου καὶ παλαιοδιαθηκολόγου, καθηγητῆ Νικ. Μπρατσιώτη τῆς Θεολογικῆς Ἀθηνῶν μπορεῖ ἐν προκειμένῳ νὰ φανεῖ ἰδιαίτερα χρήσιμη.

προσαρμογῆ

2. Ὁ φῦλα ἀφομε αἰ., γιὰ παρὲ ἐπιμειξία Ἑ σμένους Ἑ

3. Συν

«ἔθνους ἀνε

παγίωση ἐν

132.000 τ. χλ

τελευταίων ε

132.000 τ.χλ

τητας, ἐνῶ ε

ρικὰ) ἀδελφ

4. Δὲν

ἔχει— ἐθνικ

ὀθωμανοκρα

«κράτος ἐν κ

στὶς σχέσεις

κρατία, ἀκρι

τουρκόφωνη

καὶ ἐξισλαμι

ἐπίπεδο ἢ ὀθε

πολιτικοῦ συ

ταν στὴ συν

καμμία ἔχθρο

τεκμηριώνου

χωρίστηκαν μ

γένειες καὶ σ

ἀδελφότητα κ

συχνότατα τὸ

συμφέροντα δ

«τιμώμενοι» ε

9. Θέμα λι

καὶ τουρκολόγου

«Ἱστορία τῆς Ὁ

πωλείον τῆς «Ἑ

στερούμενοι ἐπισ

«κίκλοι», καθὼς

Πανεπιστημίου Ἱ

προσπαθεῖν νὰ π

«ἀμφάλου» (ἐὰ

εἶναι νὰ ἐπισύρο

κιρίαρχο στὴν Ἱ

προσαρμογής στις κοινωνικές και οικονομικές δυνατότητες της εποχής (12-19 αιώνα).

2. Ο έκτουρκισμός ήταν μόνον γλωσσικός, διότι φυλετικά τα διάφορα τουρκικά φύλα αφομοιώθηκαν μέσα στον εντόπιο ανατολιακό ελληνικό πληθυσμό. Έτσι τον 16 αιώνα, για παράδειγμα, η προσχώρηση κάποιων Ελλήνων στο Ισλάμ δεν σήμαινε φυλετικά έπιμειξία Ελλήνων και Τούρκων αλλά έπιμειξία Ελλήνων με ήδη γλωσσικά έκτουρκισμένους Έλληνες.

3. Συνεπώς ο έθνοκτονικός χαρακτηρισμός των συγχρόνων Ελλήνων ως τάχα «έθνους άναδέλφου» είναι ιστορικά όλοσχερώς άστοιχείωτος και άποσκοπεί στην παγίωση ενός έμφυλιού διαχωριστικού καθεστώτος στην ούτως ειπείν Ελλάδα των 132.000 τ. χλμ. μετά την άρχαία επανάσταση του 1821 και κατά την διάρκεια των δύο τελευταίων αιώνων. Το καθεστώς αυτό στηρίζεται κυρίως χάρη στην έπιτυχή εντός των 132.000 τ.χλμ. προπαγάνδα της έλληνοτουρκικής (ουσιαστικά: έλληνοελληνικής) έχθρότητας, ενώ είναι σαφές ότι οι σύγχρονοι Τούρκοι είναι (κυριολεκτικά και όχι μεταφορικά) άδελφοί μας. είναι Έλληνες και η Τουρκία είναι επίσης «Ελλάδα».

4. Δεν υπήρξε «τουρκοκρατία», διότι το Χαλιφάτο δεν είχε —και δεν μπορούσε να έχει— έθνικό αλλά ισλαμικό (συνεπώς άντιεθνικιστικό) χαρακτήρα. Υπήρξε λοιπόν όθωμανοκρατία (μέχρι το 1922), όπου οι ήγεσίες των μειονοτήτων ήσαν κυριολεκτικά «κράτος εν κράτει». Έπιπλέον, αυτή η όθωμανοκρατία σε φυλετικό επίπεδο —το όποιο στις σχέσεις μεταξύ δύο λαών είναι πάντοτε το κυρίαρχο— ήταν ουσιαστικά έλληνοκρατία, άκριβώς για τους προαναφερμένους λόγους περί των φυλετικών έπιμειξιών. Η τουρκόφωνη έξουσία της χώρας ήταν σε πλειοψηφία ελληνική έκτουρκισμένη γλωσσικά και έξισλαμισμένη για μία περίοδο έτών, δεκαετιών ή αιώνων. Σε πολιτικό-φιλοσοφικό επίπεδο η όθωμανοκρατία ήταν επίσης έλληνοκρατία, καθώς ως διάδοχος του βυζαντινού πολιτικού συστήματος και της ρωμαϊκής οίκουμενιστικής πολιτικής ιδεολογίας βρισκόταν στη συνέχεια του Πνεύματος του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Άλλωστε δεν υπήρχε καμιά έχθρα μεταξύ τουρκόφωνων και έλληνοφωνων κατοίκων αλλά όλα τα στοιχεία τεκμηριώνουν την συνεχισθείσα μέχρι την Άνταλλαγή πληθυσμών (όπου στά χωριά χωρίστηκαν με θλιβερό τρόπο τα πολυάριθμα ισλαμικά μέλη από τις χριστιανικές οικογένειες και συγγενείς τους και παρέμειναν στην πατρίδα γη) φυσιολογική αυτή φιλία, άδελφότητα και άλληλεγγύη. Έξεγέρσεις κατά της όθωμανικής άρχης έκδηλώνονταν συχνότατα τον 18. και 19. αιώνα. ύποκινήμενες από έξωτερικούς έχθρους του Ισλάμ και τα συμφέροντα δυτικών χωρών, παίρνοντας έτσι σαφή άνθελληνικό χαρακτήρα, ενώ πολλοί «τιμώμενοι» ούτως ειπείν επαναστάτες δεν ήσαν Έλληνες αλλά Βλάχοι, Άρβανίτες,

9. Θέμα λαμπρά άναπτυγμένο στο άριστουργηματικό βιβλίο του κορυφαίου Έλληνα όθωμολόγου και τουρκολόγου Δημήτρη Κιτσίκη, καθηγητή στο Παρίσι, στη Γενεύη, στην Istanbul και στην Οτάβα. «Ίστορία της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας 1280-1924», στη σειρά «Πολιτική και Ίστορία», Νο 29. Βιβλιοπωλείον της «Εστίας» Ι. Δ. Κολλάρου και Σίας Α.Ε., Άθήνα, 1988, 243 σ., ενάντια στο όποιο έφράξαν οι στερούμενοι έπιστημονικής βάσης «έπιστήμονες» της ΚΥΠ και του Υπουργείου Έξωτερικών. Αυτοί οι «κύκλοι», καθώς και οι άμόρφωτοι και άξεστοι «Φοιτητές(!)» του Ίστορικού και Φιλολογικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Ίωαννίνων» (*Καθημερινή*, 18.ΧΙΙ.88, σ. 17) με άνάγκη και πάντως άξιοθρήνητο τρόπο προσπαθούν να παρουσιάσουν τον γίγαντα αυτόν της έπιστήμης ως... τουρκο πράκτορα και, έτσι, να τον... «διαβάλουν» (έάν βέβαια κάτι τέτοιο θα μπορούσε ποτέ να συμβεί). Το μόνον, το όποιο όντως καταφέρνουν, είναι να έπισύρουν οίκτρα σχόλια, λοιδωρίες και διεθνή έπιστημονικά περιέγλω για τον κατά κράτος κυρίαρχο στην Ελλάδα άνιστόρητο και έθνοκτονικό σωβινισμό.

Ἄλβανοί, Σλαῦοι ἢ Λατίνοι καὶ μόνον γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς νεοελληνικῆς ψευδοἰστοριογραφίας παρουσιάσθησαν ὡς τάχα «Ἕλληνες».

5. Δὲν ὑπῆρξε «παιδομάζωμα» (denzişime: στρατολόγηση ἐφήβων ὄχι παιδιῶν) διότι οἱ ὀθωμανικὲς ἀρχὲς συγκέντρωναν ἐθελοντὲς (συχνότετα ὄχι ὅλους ὅσοι προσέρχονταν) καὶ πολλοὶ γονεῖς θὰ ἤθελαν νὰ τύχουν τῆς τιμῆς νὰ ἀποτελεῖ τὸ παιδί τους μέλος τῆς φρουρᾶς τοῦ σουλτάνου. Εἶναι ἀπίθανα τεράστιος ὁ ἀριθμὸς σημαντικῶν καλλιτεχνῶν, φιλοσόφων, λογίων, στρατιωτικῶν καὶ ἀνωτάτων διοικητῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ ὁποῖοι σταδιοδρόμησαν ὡς (Ἕλληνες) Ὀθωμανοί, ἐνῶ εἶχαν γεννηθεῖ ὡς χριστιανοί. Οὐδέποτε βέβαια «μετανόησαν» γιὰ τὴν, σωστὴ ἄλλωστε, ἐπιλογή τους αὐτῆ Τιτάνες τῆς τέχνης καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ, ὅπως ὁ Σινάν, ἢ ὁ Μεγάλος Ἕλληνας τῶν Μέσων Χρόνων Χαῦρεντίν Μπαρμπάροσσα. Καί, ἐπιπροσθέτως, δὲν ὑπῆρξε βέβαια ποτὲ κανένα «κρυφὸ σχολεῖο».

6. Οἱ προσχωρήσαντες στὸ Ἰσλάμ δὲν ἀφελληνίσθησαν οὔτε πολιτιστικά. Ὁ ἀφελληνισμὸς ὑπῆρξε θλιβερὴ πραγματικότητα μὲ τὴν ἀνακήρυξη τῶν Ἑλλήνων ὡς Ρωμαίων πολιτῶν καὶ ὀλοκληρώθηκε μὲ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ ἀνθελληνικότερου θεσμοῦ στὴν Ἱστορία, δηλαδὴ τῆς «χριστιανικῆς» ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ τῆς Νέας Ρώμης (Κωνσταντινουπόλης). Ἡ ἐξόντωση τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργο ἀνθελληνῶν ὀλκῆς, ὅπως τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ ἀποτελεῖ τὴν χειρότερη προσβολὴ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ ἔορτασμός (21 Μάη) καὶ ἡ ἐπονομασία Ἑλλήνων μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πιὸ βδελυροῦ ἐχθροῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀντίθετα, οἱ εὐρισκόμενοι πιὸ κοντὰ στὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα ἐξισλαμισμένοι τουρκόφωνοι Ἕλληνες ἐπὶναν νερὸ ἀπὸ ἀναρίθμητες πηγὲς τῆς Μικρασίας, συχνότετα ἐπονομασμένες ὡς «Πηγὴ τοῦ Πλάτωνα» (τουρκ. Ἐφλατοῦν Μπουναρί), καὶ τιμοῦσαν στὶς ἰσλαμικὲς παραδόσεις τους καὶ διάβαζαν καὶ μελετοῦσαν στὰ ἀραβικὰ τὰ μεταφρασμένα κείμενα τοῦ Ἀριστοτέλη (ἀραβ. Ἀριστατάλις), τιμωμένου προσώπου τῆς ἰσλαμικῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας, καθὼς αὐτὸ ἀναγνωρίζονταν ὡς Διδάσκαλος τοῦ κορυφαίου ἰσλαμικοῦ Προφήτη καὶ προτύπου τοῦ Ἀναμενόμενου Μεσσία Ἰσκάντερ Ζούλ Καρνέυν (Ἀλεξάνδρου τοῦ Δικεράτου). Ὅλοι οἱ πρῶτα ἐξισλαμισμένοι Ἕλληνες προσχώρησαν στὸ Ἰσλάμ (11 αἰ.) χάρις κυρίως στὶς συγγενεῖς πρὸς αὐτὸ εἰκονομαχικὲς πίστεις καὶ ἰδέες τους, οἱ ὁποῖες τοὺς εἶχαν καταστήσει καταπιεσμένους πολίτες «δεύτερης κατηγορίας» μέσα στὸ διεσταμμένα φανατισμένο καὶ στυγερὸ βυζαντινὸ κράτος.

7. Ὅπουδῆποτε καὶ μὲ ὅποιο τρόπο καὶ νὰ ἐγίνε ἀντιπαράθεση τοῦ ρωμαϊκοῦ χριστιανισμοῦ μὲ τὸ Ἰσλάμ στὴν Μέση Ἀνατολή, γενετήριο χῶρο καὶ τῶν δύο θρησκευτικῶν συστημάτων, ὁ πρῶτος, ἂν δὲν συντρίφτηκε, ὑποχώρησε, καθὼς τὸ Ἰσλάμ δὲν νοεῖται παρὰ (ὅπως ἄλλωστε αὐτοπροσδιορίζεται) ὡς διόρθωση τῶν ἀλλοιώσεων, τὶς ὁποῖες τὸ ἔθνικὸ μισραϊκὸ ἱερατεῖο ἐπέβαλε στὸ ἀρχικὸ ἀνεικονικὸ μονοθεϊστικὸ μῆνυμα τοῦ Ἰησοῦ, μετατρέποντάς το στοὺς ἀντίποδες τοῦ κατὰ Ἰησοῦ εὐκταίου θρησκευτικοῦ προτύπου, σὲ μία δηλαδὴ μυστηριακὴ εἰκονο(εἰδωλο)λατρικὴ πολυθεϊστικὴ θρησκεία, πιστὸ ἀντίγραφο τῆς μισραϊκῆς καὶ τῆς ἀρχαίας βαβυλωνιακῆς μυστηριακῆς θρησκείας. Ὅχι μόνον γενικὰ στὴ Μέση Ἀνατολή ἀλλὰ καὶ εἰδικὰ στοὺς Ἕλληνες τὸ Ἰσλάμ ἐξοφάνισε τὸν χριστιανισμό: στὰ 32 ἑκατ. τουρκοφώνων Ἑλλήνων (φυλετικῶς) τῆς σημερινῆς Τουρκίας (τὰ ὑπόλοιπα 20-22 ἑκατ. εἶναι ἄλλα φύλα στὴν Τουρκία: Κοῦρδοι, Ἀραβόφωνοι, Σῦροι Ἀραμαῖοι, Κιρκήσιοι, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, «Ἀσσύριοι» καὶ

«Χαί
«Χρι

ἀρθρ
βιβλι
Ἱστο
σοβα
καὶ τι
φημο
1974,
στασι
ποτελ
«μειο
κυκλο
θέματι
πραγμ
(οὐσια
τῆς πε
(ἐν μέ
ἐπίπεδ
μπορεῖ
στρατι

II

Ἄνδρια
Ἑλλάδε
«παραχά
ἐκπροσώ
ἐγκλημα
παθῶς σε
τὸ ὁποῖο
Ἀμερικ
tional, γι
ΕΟΚ καὶ
Τούρκων
δάκτυλο.

II.

ἀπαριθμη
κασμένη

A.

Γερμανία:
ἀνεξάρτη
τουρκικὲς
μας, ἢ μό
B. I

ψευδοσυγγ
νόμος ἀ
γισθεῖ ἢ ἀ

«Χαλδαίοι» 'Αραμαίοι, Λαζοί, κ.ά.) «άντιπαράθενται» τὰ μόνο 10 ἑκατ. ἑλληνοφώνων «χριστιανῶν» 'Ελλήνων τῆς σημερινῆς 'Ελλάδας.

Ὅταν αὐτὰ τὰ θέματα διαφωτισθοῦν μὲ σοβαρὴ ἐπιστημονικὴ προσέγγιση καὶ ἀρθρογραφία σὲ κάθε ἐπίπεδο (: ἐπιστημονικό, ἐκλαϊκευτικό, μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, βιβλίο), τότε ἀσφαλῶς θὰ σχηματιστεῖ ἓνα ἰσχυρὸ ρεῦμα ρεαλιστικῆς προσέγγισης τῆς 'Ιστορίας καὶ ἑλληνικῆς αὐτογνωσίας, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποτρέψει ὅ,τι σήμερα ἐγκυμονεῖ σοβαρώτατους κινδύνους γιὰ τὰ δύο τμήματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ (τοὺς τουρκόφωνους καὶ τοὺς ἑλληνοφώνους 'Ελληνες) ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Αἰγαίου, δηλαδὴ τὴν παλιρροιακὴ φημολογία περὶ ἐνδεχομένου ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου (1955, 1963, 1964, 1967, 1973, 1974, 1976, 1987, ;). Ἐδῶ θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ μελετηθεῖ διεξοδικὰ ἢ πραγματικὴ διάσταση τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ θέματος, πέρα ἀπὸ τὶς κωμικές, στρουθοκαμηλιστικές, ἀναποτελεσματικές καὶ ἐθελουφλικές φοβίες τοῦ 'Υπουργείου 'Εξωτερικῶν¹⁰ περὶ τοῦ «μειονοτικοῦ» τῆς Δυτικῆς Θράκης, τῆς «ύφαλοκρηπίδας», τῆς ἐναέριας στό Αἰγαῖο κυκλοφορίας, τῆς ἐκμετάλλευσης τοῦ ὑπεδάφους του, καθὼς καὶ τοῦ ὅλου κυπριακοῦ θέματος. Ἡ οὐσιαστικὴ διάσταση αὐτοῦ τοῦ θέματος περιληπτικὰ ἔχει ὡς ἑξῆς: ἢ πραγματικὴ κληρονόμος τῆς ἀλεξανδρινῆς - σελευκιδικῆς - ρωμαϊκῆς - «βυζαντινῆς» (οὐσιαστικά: ἀνατολικῆς ρωμαϊκῆς) - ὀθωμανικῆς διπλωματίας καὶ ἐν μέρει κληρονόμος τῆς πολιτικῆς οἰκουμενιστικῆς ἰδεολογίας πολιτικὴ ἐξουσία τῆς σημερινῆς Τουρκίας (ἐν μέρει, διότι καταργώντας τὸ Χαλιφάτο, ὁ Κεμάλ κατήργησε, τουλάχιστον σὲ ἐπίσημο ἐπίπεδο, τὸν οἰκουμενισμό, ὁ ὁποῖος ἀπέρρεε ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἰδεολογία τοῦ Χαλιφάτου) μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει μία καθοριστικὴ εἰς βάρος τῆς 'Ελλάδος —εἴτε διπλωματικὴ εἴτε στρατιωτικὴ!— νίκη. Αὐτὸ δὲν θὰ συμβεῖ, μόνον ἐπειδὴ οἱ ΗΠΑ, ἢ ΕΣΣΔ (ὅπως καθο-

10. Καὶ γενικώτερα τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν ἀναίσχυτη πρόταση τοῦ κ. Α. Ἀνδριανόπουλου γιὰ παρεμπόδιση τῆς ἐκπροσώπησης στὴν Βουλὴ τοῦ μὴ χριστιανικοῦ τμήματος τῆς 'Ελλάδος. Ἡ ὑπόμνησή του ἄλλωστε (*Οικονομικὸς ταχυδρόμος*, 15.VI.89, σ. 63) ὅτι ἢ ἐκ μέρους τοῦ ΠΑΣΟΚ «παραχώρηση» (χάρη στό πρόσφατο νομοσχέδιο συστήματος ἀπλῆς ἀναλογικῆς κοινοβουλευτικῆς ἐκπροσώπησης στό ἄνω τοῦ 1% μουσουλμανικὸ τμήμα τῶν 'Ελλήνων Ψηφοφόρων συνιστᾷ «ἐθνικὸ ἔγκλημα»(!) τεκμηριώνει ἀποκαλυπτικὰ πῶς ἀκριβῶς ἀντιλαμβάνεται τὴν «δημοκρατία» του ὃ ἐν λόγῳ, περιπαθῶς σοβαντισμένος μὲ ξενόφερτο βέβαια καὶ ὄχι ἐντόπιος ἐμπνευσῆς φιλελευθερισμὸ, πολιτικός. Τὸ μόνο, τὸ ὁποῖο ἔτσι ἐπιχειρεῖ, ὁ κ. Α. Ἀνδριανόπουλος εἶναι νὰ δικαιῶνει τὶς ἀποδεκτές ἀπὸ Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς διαμαρτυρίες τοῦ τουρκικοῦ 'Υπουργείου 'Εξωτερικῶν καὶ καταγγελίες τῆς Amnesty International, γιὰ παραβιάσεις ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων στὴν 'Ελλάδα. Ἄλλωστε ἔχει προκαλέσει αἴσθησι στὴν ΕΟΚ καὶ τὸν ΟΗΕ ἢ ἑλληνικὴ παχυδερμία πρὸ τοῦ, παγκόσμια καταδικασμένου, βουλγαρικοῦ διωγμοῦ τῶν Τούρκων Μουσουλμάνων, τὸν ὁποῖο πολλοὶ καί, ἴσως ὄχι ἀδίκαιολόγητα ἀποδίδουν σὲ ἑλληνικό (ΚΥΠ) δάκτυλο.

11. Χωρὶς βέβαια νὰ μπορεῖ ἢ ΚΥΠ μὲ τὶς κωμικές μεθόδους τῆς νὰ ἐμποδίσαι κάτι τέτοιο. Ἄν ἀπαριθμήσουμε λίγες ἀπὸ αὐτὲς τὶς περισπούδαστες μεθόδους, σύντομα θὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν προκαταδικασμένη κατάληξή τους:

Α. Διαμόρφωσε στὴν Θράκη συνθήκες χειρότερες τῆς διαβίωσης Ἰουδαίων στὴν ναζιστικὴ Γερμανία: προξένησε τὴν διεθνή ἐκμετάλλευση τῆς ἐξέγερσης τῶν Τούρκων (καὶ τῶν Πομάκων, οἱ ὁποῖοι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τυχόν πορίσματα τῆς ἐπιστήμης, θεωροῦν ὅτι εἶναι Τούρκοι) Μουσουλμάνων ἀπὸ τὶς τουρκικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἢ Ἀθήνα εἶναι, κατὰ ἐκφυλιστικὸ τρόπο γιὰ τὴν χώρα μας, ἢ μόνη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα χωρὶς Τζαμί.

Β. Κινεῖ σὲ καθημερινὲς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν «δημοσιογράφους»—ἀναλυτὲς— καθὼς καὶ ψευδοσυγγραφεῖς, ἢ ἀκόμη καὶ ἐκδοτικούς οἴκους, γιὰ νὰ προβάλλει τὰ ἀνιστόρητα ψεῦδη τῆς: ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὀδηγεῖται σὲ προκαταδικασμένο (ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ ὑπολογισθεῖ ἢ ἀρωγὴ τῶν ὑπερδυνάμεων πρὸς τὴν Τουρκία) πόλεμο.

ριστικά το 1920-22 με την πρώτη επίσημη στο εξωτερικό επίσκεψη του 'Επιτετραμμένου 'Εξωτερικών 'Υποθέσεων Τσιτσέρην πραγματοποιημένη στην "Αγκυρα), τα σοβαρότερα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα της Δυτικής Εύρωπης και τα περισσότερα αραβόφωνα και, σοβαρότερον, τα περισσότερα μουσουλμανικά κράτη βοηθούν την Τουρκία. 'Η βοήθεια των ΕΣΣΔ, Εύρωπης και ΗΠΑ άλλωστε δέν οφείλεται στους (επανειλημμένα και με σκοπόν άποκλειστικώς άποπροσανατολιστικό «διαφημισμένους» στην 'Ελλάδα βέβαια μόνον) λόγους περί της «γεωστρατηγικής σημασίας» του χώρου της σημερινής Τουρκίας. Αυτό είναι ένα κοινό ψεύδος. 'Ο κύριος λόγος είναι ότι όλες αυτές οι χώρες με την λαϊκή (secular), είτε άστική είτε σοσιαλιστική, παιδεία και πολιτική ιδεολογία τους βρίσκονται πιό κοντά στην δημοκρατική (republican) Τουρκία, παρά τα έντονα άκόμη στρατοκρατικά (φυσιολογικά από την ιστορική εξέλιξη: σάν νά είχαν έγκαθιδρύσει άβασίλευτη δημοκρατία στην 'Ελλάδα οι στρατιωτικοί του κινήματος στο Γουδι το 1909, χωρίς νά καλέσουν τόν Ε. Βενιζέλο) χαρακτηριστικά της, από ό,τι στην μεσαιωνική σημερινή 'Ελλάδα των θρησκευτικών και των «προσευχών», στην δημόσια και ιδιωτική Μέση 'Εκπαίδευση, της όρκωμοσίας της Βουλής και του Προέδρου της Δημοκρατίας από το χριστιανικό ιερατείο και του έορτασμού των έθνικών έπετειών σέ... εκκλησίες!¹² 'Η φυσική αυτή ιδεολογική άμοιβαίότητα της ΕΣΣΔ, της Εύρωπης και των ΗΠΑ με την Τουρκία παίξει άσφαλώς καθοριστικό ρόλο στην άπομόνωση της χώρας μας και στην περιφρόνηση των έλληνικών συμφερόντων (στην Κύπρο, το Αιγαίο και την Θράκη), όμως ή έσωτερική διάσταση του έλληνοτουρκικού θέματος παίξει τόν κύριο ρόλο. 'Η συνεχής έπιτυχία της τουρκικής πολιτικής οφείλεται στο ότι, ενώ σοβαρά κατάλοιπα οίκουμνισμού¹³ διατηρούνται, και με θετικά άποτελέσματα, μέσα στην

Γ. Διακινεί άπίθανα ψευδοβιβλία (Paul Coles, «Οί 'Οθωμανοί στην Εύρωπη», μετάφραση Νικ. Κ. Παπαρρόδου, σημειώσεις Μιχ. Μπεργαδη, Συμπληρωματικά 'Εκδόσεις ΔΕΚ/Γενικού 'Επιτελείου Στρατού, Νο 106, 'Αθήνα, 1985, 279 σ.) μέσα στόν στρατό, για νά συντηρεί άπερίγραπτους άνιστόρητους μύθους στό σώμα των άξιωματικών: αυτοί όμως είναι άσφαλώς άνυποψίαστοι των πρακτικών συνεπειών της έμπλοκής τους σ' αυτούς.

Δ. Διαδίδει με σαφώς γκεμπαϊλιστικό τρόπο, μέσω της κατώτερης, μέσης και άνώτερης εκπαίδευσης, καθώς και μέσω θεσμών, όπως το 'Ιδρυμα Μελετών Χερσονήσου Αίμου, μία έθνοκτονική άντιτουρκική (στην ουσία άνθελληνική) παιδεία και ένα άρρωστημένο μίσος: αυτό μπορεί νά συμπαρασύρει όμως την έλληνική πολιτική ήγεςία σέ άπρόβλεπτα μονοπάτια χωρίς έπιστροφή, άν τύχει και γίνει άντικείμενο κομματικής εκμετάλλευσης (όπως έγινε επανειλημμένα στο παρελθόν).

Ε. Καταδιώκει και συκοφαντεί τους μόνους πραγματικούς γνώστες του έλληνοτουρκικού ιστορικού προβλήματος: έτσι, σύντομα ή χώρα θά περιέλθει στην τραγική κατάσταση νά έχει άνάγκη ενός ειδικού για το πιό κρίσιμο έθνικό θέμα και νά μήν τόν άνευρίσκει.

12. 'Αντίθετα με τίς κηρυσσόμενες και διαδιδόμενες στην 'Ελλάδα αυθαίρετες έρμηνείες περί του τί είναι δημοκρατία στους νεώτερους χρόνους, ή έπιταγή του Διαφωτισμού και της Γαλλικής 'Επανάστασης είναι σαφής: όλοσχερής άποκοπή της εκκλησίας από τα κοινά, διαχωρισμός εκκλησίας-κράτους και κανένα χριστιανικό θεωρητικό ύπόβαθρο στο συνταγματικό χάρτη της χώρας. Κρινόμενη έτσι από τίς ευρωπαϊκές χώρες ή σύγχρονη κεμαλική Τουρκία, όπου άπαγορεύεται στους σεξήδες και τους χότζες νά κυκλοφορούν στόν δρόμο με ιερατικά ρούχα, είναι άσφαλώς πιό δημοκρατική και πιό προοδευτική από την 'Ελλάδα. Ούτε βέβαια και κατά διάνοια ό 'Οζάλ, ή ό όποιος πολιτικός της Τουρκίας, θά φαντάστηκε ότι θά μπορούσε νά όρκιστεί στο Κοράνι, ούτε και οι έθνικές επέτειοι έορτάζονται στο τζαμί. Μία ιστορική άνάλυση του θέματος γίνεται από Κ. Μεγαλομάτη, «'Η Τουρκία, ή 'Ελλάδα και ή Δημοκρατία», Πολιτικά Θέματα, 582, σ. 31-32, 583, σ. 31-32, 584, σ. 43.

13. 'Ο οίκουμνισμός του όθωμανικού χαλιφάτου είχε ήδη κλονιστεί σοβαρά κατά τους αιώνας της

τουρκική π
μιάς άποσ
τεράστιες έ
λαϊκή όλο
Ρώσους) ι
μία τακτικ
έθνικιστικ
κατωτερότ
φωσαν στι
άρχισει ή
συλληφθει
άντικατάσ

παρακμής (ά
ύπηρεσιών.

14. Σι

15. Μ

μόνον, έλλ

Βαλκανικής

ραμε, 'Οθω

16. Τ

βουίου, τή

17. ΄

18. Μ

όσο και τόν

ρίας: δέν έπί

ανάμεσα σ

πνεύμα, ένα

'Οθωμανικ

'Ελληνες τί

χριστιανών

σωστό και

χριστιανών

άντιταχθεί

για ένα φιλ

διεθνώς γνω

σης ενός λε

φικό σύστη

'Αραράτ. Τ

ζωντάνεψε

Μακρονήσε

ών σημερι

νισμού και

19.

πραγματικά

της Μ. Βρε

20. Τ

'Ανατολής

και πρακτι

τουρκική πολιτική ιδεολογία και πρακτική¹⁴, αντιμετωπή τους βρίσκεται ή ύπηρεσία μιᾶς ἀποσπασματικῆς και ἀποσπασμένης¹⁵ (τὸ 1821) χώρας με ὅλες τὶς τρομερὲς και τεράστιες ἐπιπτώσεις, τὶς ὁποῖες φέρνει ἕνα σχίσμα, ὅταν δὲν ἀποτελεῖ μονομιᾶς ἐθνικὴ-λαϊκὴ ὀλοκλήρωση¹⁶ ἀλλὰ μόνον ἐπιλογὴ μιᾶς ξενοκίνητης (ἀπὸ Ἄγγλους, Γάλλους, Ρώσους) και ξενόφερτης περιθωριακῆς πολιτικῆς ἡγεσίας¹⁷, ἡ ὁποία ἐπιμένει νὰ ἔχει ὡς μία τακτικὴ σαλαμπιὸν (ἐπονομασμένη «Μεγάλῃ Ἰδέα») με ἀντιστόρητα στενὸ ἐθνικὸ-ἐθνικιστικὸ ὀπτικὸ πρῖσμα¹⁸. Ὅχι μόνον τὰ τρομερὰ συμπλέγματα ἀλλὰ και ἡ φυσικὴ κατωτερότητα τοῦ ἐθνικιστικοῦ πρὸ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ιδεολογικοῦ σχήματος διαμόρφωσαν στὴν παρά φύσιν ἀνεξαρτοποιημένη στὴ Νότια Βαλκανικὴ (θὰ ἔπρεπε εἶτε νὰ ἀρχίσει ἢ προσπάθεια ἀπὸ τὸν Πόντο, τὴν Καππαδοκία και τὴν Ἰωνία¹⁹, εἶτε νὰ συλληφθεῖ και νὰ ἐκτελεσθεῖ τὸ προταθὲν ἀπὸ ὀρισμένους γνῶστες τοῦ θέματος ὡς ἀντικατάσταση τῆς ὀθωμανικῆς ἀπὸ μία νεοελληνικὴ οἰκουμενιστικὴ αὐτοκρατορία²⁰)

παρακμῆς (ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 17 αἰ. και ὕστερα) λόγω τῆς παρείσφρυσης δυτικῶν νοοτροπιῶν, φιλοσοφιῶν και ὑπηρεσιῶν.

14. Συνεπῶς ὄχι μόνον θέματα διπλωματικῆς τακτικῆς ἀλλὰ και ιδεολογικὰ ὑπόλοιπα.

15. Με τὴν «ἐλληνικὴ» «ἐπανάσταση» τοῦ 1821, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε ὀλοσχερῶς ξένο δάκτυλο και μόνον, ἐλληνόφωνοι Ἀλβανοί, Ἀρβανίτες, Βλάχοι, Σλαῦοι, Λατίνοι και μερικοὶ Ἕλληνες τῆς Νότιας Βαλκανικῆς ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τὴν ἐλληνικώτατη (φυλετικά, πολιτικά και φιλοσοφικά), ὅπως προαναφέραμε, Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία.

16. Ὅπως και βέβαια ἦταν ἡ ἀπόσχιση τῆς Σερβίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Βουλγαρίας, τοῦ Μαυροβουνίου, τῆς Ἀλβανίας κλπ.

17. Ὡς ἄλλο ἐλληνικὸ κράτος ἀντὶ τῆς ἐλληνικώτατης Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

18. Με στόχο δηλαδὴ νὰ ἀλλάξει τόσο τὸν ἐλληνισμό τῶν τουρκοφῶνων μουσουλμάνων Ἑλλήνων, ὅσο και τὸν ἐλληνισμό τῶν ἐλληνοφῶνων χριστιανῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας: δὲν ἐπέτυχε βέβαια τὸ πρῶτο, με τὴν Ἀνταλλαγὴ τῶν Πληθυσμῶν ὅμως κατὰφερε τὸ δεύτερο. Διέδωσε ἀνάμεσα στοὺς βεβιασμένα συμμένους στὴν Νότια Βαλκανικὴ Ἕλληνες τῆς Ἀνατολῆς ἕνα διαφορετικὸ πνεῦμα, ἕνα διαφορετικὸ «ἐλληνισμό», τὸ ἀνιστόρητο δηλαδὴ ψευδολόγημα τῶν ἀποστατῶν (ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία) Ἑλλήνων. Εἶναι ἐπιστημονικῶς τεκμηριωμένο ὅτι ἀπὸ τὸ 1828 μέχρι τὸ 1925 οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀνατολῆς ἐπρέσβευαν ἕνα ἐντελῶς ἄλλο ἐλληνισμό, τόσο στὴν περίπτωσι τῶν ἐλληνοφῶνων χριστιανῶν Ἑλλήνων ὅσο και στὴν περίπτωσι τῶν τουρκοφῶνων μουσουλμάνων Ἑλλήνων, πολὺ πιὸ σωστὸ και ἱστορικὰ θεμελιωμένο και δικαιοδογημένο. Αὐτὸς ὁ ἄλλος ἐλληνισμὸς τῶν ἐλληνοφῶνων χριστιανῶν Ἑλλήνων, δηλ. τῶν ἀνταλλαγέντων πληθυσμῶν, ἐξαφανίστηκε σύντομα, καθὼς δὲν μπορούσε νὰ ἀντιταχθεῖ σὲ ἴδιο ἐπίπεδο με τὴν κρατικὴ ιδεολογία τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους, ἐφόσον αὐτὸς ἐπρόκειτο κυρίως γιὰ ἕνα φιλοσοφικὸ σύστημα συμπεριφορᾶς και ὄχι γιὰ ἕνα φιλοσοφικὸ σύστημα ἀξιών. Εἶναι ἄλλωστε διεθνῶς γνωστὸ πόσο γρήγορα ὑποχωρεῖ τὸ φιλοσοφικὸ σύστημα συμπεριφορᾶς σὲ περίπτωσι μετὰ ἀστυς ἐνός λαοῦ (ἢ τμημάτων του): οἱ σημερινοὶ Ἀρμένιοι τῆς Γαλλίας δὲν σχετίζονται (ὡς πρὸς τὸ φιλοσοφικὸ σύστημα συμπεριφορᾶς, τὸ ὁποῖο τοὺς χαρακτηρίζει) με τοὺς προγόνους τους στίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα στὸ Ἀραράτ. Τὸ φιλοσοφικὸ σύστημα συμπεριφορᾶς τῶν ἐλληνοφῶνων χριστιανῶν ἀνταλλαγέντων πληθυσμῶν ζωντάνεψε τὸ λαϊκὸ (βενιζελικὸ και ἑαμικὸ) κίνημα μέχρι τὸ τέλος τῆς 5ης δεκαετίας, ἔσβυσε δὲ κυρίως στίς Μακρονήσους τῶν Νέων Παρθενῶνων τοῦ ἀλήστου μνήμης Π. Κανελλόπουλου. Ἀντίθετα, ὁ ἐλληνισμὸς τῶν σημερινῶν τουρκοφῶνων Ἑλλήνων τῆς Τουρκίας, παρά τὰ ἐθνικιστικὰ κηρύγματα περὶ τοῦ παντουρανισμοῦ και τὴν ἀπάθεια τῆς γλώσσας, διατηρεῖται, σὲ ἐντελῶς λανθάνουσα βέβαια κατάσταση.

19. Ὅπου ζούσε ὁ ἀθηντικὸς ἐλληνισμὸς, ὁ ὁποῖος, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, δὲν εἶχε ἐκπρεσθεῖ ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ ἀνεθωμανικοὺς (ἐμφανισιακὰ μόνον ἀντιοθωμανικοὺς) στόχους τῆς Ρωσίας, τῆς Γαλλίας και τῆς Μ. Βρετανίας.

20. Τὸ σχέδιο τοῦ Βελεστινλή και θὰ βρισκόταν πλησιέστερα στὴν νοοτροπία τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀνατολῆς και δὲν θὰ ἦταν βέβαια ἐκμεταλλεύσιμο ἀπὸ τὶς, οὐσιωδῶς ἀδιάφορες γιὰ ὑπόδουλους ἢ μὴ λαοὺς και πρακτικῶς ἐνδιαφερόμενες γιὰ τὰ στενὰ συμφεροντά τους, Μεγάλες Δυνάμεις τῆς ἐποχῆς.

Ἑλλάδα μία πολιτική αὐτοπροσδιορισμοῦ ἀπὸ τὴν φύση τοῦ βασισμένου σὲ μία ἀνιστόρητη ἀντιπαράθεση²¹. Ὅταν ὁμως ἓνα στοιχεῖο αὐτοπροσδιορίζεται χάρις στὸ αὐθαίρετα καὶ μεταφυσικά ὀρισμένο (καὶ μάλιστα ἀργίον) ὡς ἀντίθετό²² του, μόνον λάθη, παρενέργειες καὶ διαστροφές μποροῦν νὰ προκύψουν. Πῶς μπορεῖ νὰ ἀντιπαρτεθεῖ — μὲ ἔστω μία πιθανότητα ἐπιτυχίας— ἡ Ἑλλάδα στὴν Τουρκία, ὅταν γιὰ μὲν τὴν τελευταία τόσον οἱ ἑλληνόφωνοι (ἐλάχιστες χιλιάδες) καὶ οἱ τουρκόφωνοι Ἑλληνες (φυλετικά) ὅσον καὶ οἱ Κοῦρδοι καὶ οἱ λοιπές μειονότητες εἶναι «Τοῦρκοι πολίτες»²³ (ὅπου τὸ «Τοῦρκοι» προάγεται σὲ πολιτική δομικὴ ἀντιστοιχία πρὸς τὸν «μουσουλμανικὸ λαό»²⁴ ἐντὸς τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Χαλιφάτου)²⁵, ἐνῶ γιὰ τὴν πρώτη ἢ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων σήμερα (32 ἑκατ. τουρκόφωνων Ἑλλήνων ἀντὶ 10 ἑκατ. ἑλληνοφώνων Ἑλλήνων) δὲν λογίζεται οὔτε ὡς Ἑλληνες, οὔτε ὡς στοιχεῖο χρησιμοποιοησόμενον γιὰ τὴν «ἑλληνικὴ» πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδας²⁶; Πῶς νὰ ἐπιτύχει, ἐνάντια σὲ ἓνα ἐθνικιστικὸ κράτος καὶ ἰδεολογία, ἡ ἀπαρνούμενη τοὺς μὴ χριστιανοὺς Ἑλληνες καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ 3/4 τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ σημερινῆ οὔτως εἰπεῖν ἑλληνικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδας; Πῶς

21. Οὐσιαστικά ἡ νεοελληνικὴ παιδεία προσδιορίζει τὴν Ἑλλάδα ὡς τὸ ἀποσχιζόμενο ἀπὸ ἢ τὸ ἀντίθετο τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας/Τουρκίας. Αὐτὸ εἶναι στὴ βάση τοῦ ἀνιστόρητο. Ὁ αὐτοπροσδιορισμὸς αὐτὸς εἶναι δυστυχῶς ἀπὸ τὴν φύση τοῦ βασισμένου στὸ ἀνιστόρητο αὐτὸ θεώρημα, διότι, χωρὶς τὴν «ἑλληνικὴ» «ἐπανάσταση», αὐτὸς θὰ εἶχε αὐτοαναίρεθαι.

22. Ἐτσι αὐθαίρετα καὶ ἀνιστόρητα ὀρίστηκε ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ὡς ἀνθελληνικὴ καὶ στὴν συνέχεια οἱ Ἑλληνες «αὐτοπροσδιορίστηκαν» —ἀπὸ τὴν παιδεία τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους— ὡς οἱ ἀντίθετοι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

23. Δηλαδὴ φυλετικὴ καὶ γλωσσικὴ πανσπερμία ἐνοποιοῦνται πρὸς ἀπόκτηση πολιτικῆς ἰσχύος.

24. Πρόκειται γιὰ μία ἀντιστοιχία ὡς πρὸς τὴν θέση τῶν δομικῶν αὐτῶν στοιχείων τῶν δύο, διαφορετικῶν ὡς πρὸς τὸ ἰδεολογικὸ περιεχόμενό τους, καθεστώτων. Ὁ «μουσουλμανικὸς λαός» ἐντὸς τοῦ Χαλιφάτου εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος τῶν διαφορετικῶν φυλετικῶν καὶ γλωσσικῶν μουσουλμανικῶν στοιχείων καὶ οἱ διάφοροι μουσουλμανικοὶ λαοί, ἀσχέτως τῶν ἐθνικῶν διαφορῶν τους, ἐνοποιοῦνται καὶ ἐξασκοῦν τὰ ἀνώτερα τῶν δικαιωμάτων τους χάρις στὴν ἰδεολογικὴ-θρησκευτικὴ ταύτισή τους. Ὁ ὅρος «Τοῦρκος πολίτης» στὴν Τουρκία δὲν ἀντιστοιχεῖ στὸ ὑποθετικὸ ἀνάλογο «Ἰσπανὸς πολίτης», διότι στὴν Ἰσπανία ὁμολογεῖται ὅτι ὑπάρχουν Βάσκοι ἢ Καταλανοὶ Ἰσπανοὶ πολίτες, ἐνῶ στὴν Τουρκία δὲν γίνεται δεκτὸ ἀπὸ τοὺς αὐθεντικοὺς ἐκφραστὲς τοῦ κεμαλισμοῦ ὅτι ὑπάρχουν Κοῦρδοι, ἢ Ἀραβες, ἢ κ.ο.κ. Τοῦρκοι πολίτες. Ἐτσι, παραγνωρίζοντας καὶ ὑπερκερώντας τὶς ἐθνικὲς διαφορὰς οἱ κάτοικοι τῆς (ἐθνικιστικῆς ὠστόσο) Τουρκίας ἐνοποιοῦνται καὶ ἐξασκοῦν τὰ ἀνώτερα τῶν δικαιωμάτων τους χάρις στὴν ἰδεολογικὴ-μεταφυσικὴ (πραγματικῶς ἀνύπαρκτη) ἐθνικιστικὴ καὶ ὄχι ἐθνικὴ ταύτισή τους. Ὁ Σῦρος καὶ ὁ Κιρκήσιος κάτοικος τῆς Τουρκίας ὑπάρχει μόνον ὡς «Τοῦρκος πολίτης», ὅπου ὁ ὅρος αὐτὸς δὲν εἶναι συνεπαγωγὴ ἐθνικῆς-κρατικῆς ὄντοτητας, ὅπως σὲ ἓνα κανονικὸ ἐθνικιστικὸ κράτος, ἀλλὰ προαγωγὴ σὲ πολιτικὴ δομικὴ ἀντιστοιχία πρὸς τὸ ἀνάλογο ἐνὸς μὴ ἐθνικιστικοῦ κράτους, ὅπως τὸ Χαλιφάτο. Ἐνῶ ὁμως στὸ τελευταῖο ἢ ὑπερκέραση τῶν ἐθνικῶν διαφορῶν γίνεται ἀβίαστα πρὸς χάρις τῆς ἰδεολογικῆς ταύτισης, στὴν Τουρκία ἐπισυμβαίνει βεβιασμένα καὶ παράδοξα (καθὼς μεταξὺ δύο καθεστώτων διαφορετικῶν μεταξὺ τῶν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο, δηλ. τὴν ἰδεολογία, εἶναι ἀφύσικο νὰ παραμένουν ἀντιστοιχίες ὡς πρὸς τὴν δομὴ) καὶ μὲ σκοπὸ τὴν ἐπιβολὴ μίας συσταθισμένης φυλετικῆς ἐνότητας ἀνιστόρητο ὑπόβαθρο: καὶ ὅλοι νὰ ἀφομοιωθοῦν ὡς Τουρκόφωνοι, δὲν θὰ γίνουν ποτὲ φυλετικῶς Τοῦρκοι. Ὅπως ὅποτε αὐτὴ ἡ ἔννοια «Τοῦρκου πολίτη» εἶναι ἰσχυρότερη καὶ ἐνωτικώτερη τῆς κανονικῆς ἐθνικιστικῆς ἔννοιας τοῦ πολίτη ἐνὸς ἀπλοῦ καὶ συνηθισμένου ἐθνικιστικοῦ κράτους.

25. Δὲν εἶναι δηλαδὴ μία τυπικὴ ἐθνικὴ διαμάχη τύπου Γάλλων-Γερμανῶν, Ρώσων-Πολωνῶν, Βουλγάρων-Ρουμάνων, Σέρβων-Κροατῶν, κ.ο.κ.

26. Ἐνῶ ἡ συριακὴ πολιτικὴ τῆς Συρίας ἀπασχολεῖται μὲ τοὺς ἀραβόφωνους τῆς Τουρκίας καὶ ἡ ἰρακινὴ πολιτικὴ τοῦ Ἰράκ ἀπασχολεῖται μὲ τοὺς ἀραβόφωνους τῆς Περσίας.

μπορεῖ ἔσ
χριστιαν
νες γιὰ τ
ἀργὸ κα
μὴν ἡττη
λοιπὸν ἡ
τὴν προβ
στόρητων
συνέχεια
τὶς ἴδιες τ
ἀναμφισβ
ἐθνικιστι
μερικοὶ ἔ
οἱ ὁποῖες
Ἰπουργ
ἦττες.

Ὁ
ἔρημο με
βολα τὸ
ὄτι πρέπει
μεταξὺ
καὶ ἡ διέ
νικὲς ἄλ
τοὺς ἀργ
ἐπονείδυ
φιλελλη
χλεύη κ

T
Educat
present

27

28

Tουρκία
ἀντιθρησ
ἐπιδιώξε

μπορεί έστω να θεωρηθεί έλληνική ή παράταση αυτή μέσα στο νεοελληνικό κράτος της χριστιανικής βυζαντινής άνθελληνικής πολιτικής, ή όποία χρησιμοποίησε τους "Έλληνες για τις άνάγκες του Πατριαρχείου και προξένησε μέσα στον ρου της 'Ιστορίας τον άργό και βαθμιαίο γλωσσικό άφελληνισμό των 3/4 των συγχρόνων 'Ελλήνων"; Πώς να μñν ήττηθεί ό,τι άποδεδειγμένα στο παρελθόν ήττήθηκε, έπειδή ήταν ό,τι ήταν; "Όσο λοιπόν ή έπικρατούσα ιδεολογία του κράτους αυτού δέν είναι τίποτα περισσότερο από τñν προβολή των έκκλησιαστικών άπόψεων περί του Χαλιφάτου"²⁷ (συνεπώς διπλά άνιστόρητων, έφρόσον πρώτων, ή χριστιανική θέση κατά του 'Ισλάμ ήταν τον 7. αι. (και συνέχεια μέχρι τον 19.αι.) έντελώς προκαταδικασμένη, καθώς έδραζόταν στα ψέμματα και τις ίδιες τις διαστρεβλώσεις του έπίσημου ρωμαϊκού χριστιανισμού και δεύτερον, παρά τå άναμφισβήτητα διατηρημένα χαλιφατικά δομικού κυρίως χαρακτήρα στοιχεία, ή έθνικιστική σήμερα Τουρκία είναι πια ένα σαφώς άντιισλαμικό κράτος, τó όποιο μόνον μερικοί άνεγκέφαλοι κρατούντες στην 'Ελλάδα συνεχίζουν να θεωρούν ίσλαμογενές), οί όποίες στην έφαρμογή τους συντρίφτηκαν κατά κράτος, ή «έλληνική» πολιτική του 'Υπουργείου 'Εξωτερικών δέν μπορεί παρά να ύφίσταται πλήγματα, ύποχωρήσεις και ήττες.

"Όλα αυτά έπιτρέπουν να κατανοηθεί ότι ένα φοβερό κενό χάσκει κάτω από τó έρημο μονοπάτι της έλληνοτουρκικής έχθρότητας, σειρήνα πρós τó όποιο είναι άναμφίβολα τó παρόν βιβλίο του Σ. Σολταρίδη. "Όλα αυτά είναι άρκετά για να γίνει άντιληπτό ότι πρέπει να άπομονωθεί στη γέννησή της ή άπόπειρα αυτού του άφύσικου διαχωρισμού μεταξύ 'Ελλήνων και Τούρκων. "Όλα αυτά πιστοποιούν ότι ό πολιτισμικός ρατσισμός και ή διάθεση ύποβιβασμού άλλων λαών και πολιτισμών, πρακτικές βαθύτατα άνθελληνικές άλλωστε, καθώς άντιβαίνουν τον άρχαιοελληνικό τεκμηριωμένο θαυμασμό πρós τους άρχαιότερους άνατολικούς λαούς, δέν όδηγούν παρά μόνον στην καταστροφή. Τó έπενείδιστο και διαστρεβλωτικό αυτό βιβλίο, άκριβώς ως έθνοκτονικό, ψευδεπίγραφα φιλελληνικό και έφιαλτικά άποτρόπαιο, πρέπει να παραδοθεί στη δημόσια κατακραυγή. χλεύη και καταδίκη.

ΚΟΣΜΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΜΑΤΗΣ

S U M M A R Y

Cosmās Megalommatīs: «The two Greek Countries in the 1990 Ies»

The ignominious and ignoble book of Symeon Soltarides «Turkish Secondary Education Manuals. Ideological directions and political orientation» (abusively presented as «study-investigation»), prefaced by the notorious so-called professor

27. Δηλαδή των σημερινών τουρκοφώνων της Τουρκίας.

28. Σ' αυτό όφείλεται ή σύγχυση και λαθεμένη προβολή χαλιφατικών στοιχείων στη σημερινή Τουρκία (ίσλαμικό άντιχριστιανικό μένος, ένώ πρόκειται στη σημερινή περίπτωση για έθνικιστικό άντιθρησκευτικό μένος) και έθνικιστικών τουρκικών στοιχείων στο Χαλιφάτο (έθνικές-έθνικιστικές έπιδιώξεις).

(he is actually a teacher of the turkish language) of the Panteios School of Political Sciences of the Athens University, Neokles Sarres, (Gümülcine/Komotene, 1986), having on its cover page two pictures of Kemal Atatürk (a statue of the Mustafa Kemal riding a horse in the first and his face in the second) and the photocopied names of Tarih (History), Remzi Kitabevi (a turkish publishing house) and Niyazi Akşit (an author), consists in an unprecedented attack against the efforts towards establishing a greek-turkish friendship. The irrelevant and extremely falsified way of presenting the turkish secondary education as deeply antigreek proves that the real necessity for the author was not the appropriate, correct and adequate information of his readers but the terrible distortion of the history and the formation of a perverted greek anti-turkish mind, which is, of course, an outrage for a country pretending to be part of the European Community.

All the clichés of the late greek nationalism (the world-known ominous «Megali Idea») can be rediscovered within this harmful and obnoxious book, since the author dares not humiliate himself and his obviously excellent linguistic knowledge of the turkish, in order to alter the meaning of the «Kıbrıs barış savaşı» (War for the Peace in Cyprus) and persuade his unfortunate and misinformed readers that this expression means actually in turkish that the («eternally existent –in the turkish mind– necessity for») war in Cyprus was the only real turkish aim there and that it occurred, only when the pretext (necessity for peace) was finally found! Symeon Soltarides does so by torturing (despite his good knowledge of the character of the turkish syntax) the turkish syntax and deducing mistakenly that, as far as the above mentioned expression is concerned the word barış, (peace) is an inversion. One may consider this printed spittoon as the simple results of a psychoneurosis, usually suffered by many forlorn and desperate folks of greek origin, who left Istanbul for Athens in the seventies. One could attribute to this psychoneurosis the first compilation of Soltarides, which was also published (not in Athens but) in (the mainly populated by Turks thracian greek city) Gümülcine under the falsified and forged title «The Curtailment of the Hellenism» (1984). It is quite possible that the totality of this obscene way of writing is due to an official plan leading Greece to the edge of the civilizational discrimination and transforming this so-called european country into an outcast of the contemporary World.